

33 μικρές ιστορίες

για τα δικαιώματα των παιδιών στη δικαιοσύνη

Γράφουν οι ομάδες:

Άγριες Λάμπεις, Γαλλίδες απ' τις λίγες, Οι κυνηγοί των δικαιωμάτων,
Η φωνή των κοριτσιών, The Quarantinians, Goated 5, Big 3, MBVI,
ΧΑΠΠ, LOL, ΨΚΧ, Skotampi, ALLY, the nuggets, Πατάτες, η αγία Πεντάδα,
Φου-ντούκια, Οι τρεις δικαιωματοφύλακες, Και καλά φίλοι, Τα Χαμένα Βότσαλα,
The honeypastas, We are not perfect, Ξυλοκόποι, Ραδιοκατακτητές,
Τα φιλαράκια, Dashuri G2, Το Sourouri, Brothers' group, Οι επίμονοι κυνηγοί,
Η μουσικοπαρέα, Χ.Λ.Ι.Χ, Hardplayers, Ακαδημία 'Ανοιξης

Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική
Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές
(CC BY-NC-ND 4.0)

ΒΡΕΣΤΑ και ΠΑΡΤΑ
Κάνε δικά σου τα δικαιώματα!

Διαδίκτυο κινήχι θησαυρού δικαιωμάτων του παιδιού

Εδώ θα βρείτε όλες τις μικρές ιστορίες που έστειλαν οι ομάδες για την 11^η Αποστολή του διαδικτυακού παιχνιδιού «ΒΡΕΣΤΑ και ΠΑΡΤΑ! Κάνε δικά σου τα δικαιώματα!».

Η Αποστολή αυτή αφορούσε το δικαίωμα των παιδιών που είναι ύποπτα, κατηγορούνται ή καταδικάζονται για παράβαση του ποινικού νόμου να αντιμετωπίζονται με **σεβασμό και αξιοπρέπεια** από την αστυνομία και τη δικαιοσύνη (εισαγγελείς, δικαστές, κ.α.).

Ας θυμηθούμε εδώ την 11^η Αποστολή:

ΑΠΟΣΤΟΛΗ Νο 11

ΓΙΝΕΤΕ για λίγο ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ!

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ

«Τα παιδιά δεν είναι εγκληματίες!»

Κανένα παιδί δεν μπορεί να υποβάλλεται σε απάνθρωπες ή εξευτελιστικές τιμωρίες και βασανιστήρια. Όταν είναι ύποπτο, κατηγορείται ή έχει καταδικαστεί για μια παράνομη πράξη, πρέπει να αντιμετωπίζεται με αξιοπρέπεια, ανθρωπισμό και σεβασμό στις ανάγκες και τα δικαιώματά του, να ενημερώνεται σε γλώσσα που καταλαβαίνει και να έχει νομική βοήθεια για να υπερασπιστεί τον εαυτό του (άρθρα 37 και 40 της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού).

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Συνεργαστείτε ως ομάδα, **φανταστείτε και γράψτε μια δική σας μικρή ιστορία** που έχει σχέση με το δικαίωμα αυτό και τη διηγείται στο πρώτο πρόσωπο ένα αγόρι ή ένα κορίτσι 15 ως 18 ετών. Ζωντανέψτε με τον δικό σας τρόπο τί μπορεί να έχει συμβεί, τί μπορεί να σκέφτεται και πώς νιώθει το παιδί αυτό.

> Η ιστορία πρέπει να έχει και **τίτλο**, όσο γίνεται πιο δυνατό!

> **Έως (το πολύ) 300 λέξεις!**

ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ:

• 10 πόντους για την ιστορία

*1 ως 3 αστεράκια για τη δύναμη και την πρωτοτυπία της ιστορίας σας!

33 ομάδες μας έστειλαν τις μικρές τους ιστορίες. Ήταν όλες εξαιρετικές!

Οι ιστορίες κινήθηκαν πάνω κάτω στο μέγεθος που ζητήσαμε, εκτός από μία που δεν κρατήθηκε και έγινε ...οκτώ φορές μεγαλύτερη. Δεν πειράζει όμως, γιατί είχε πολύ ενδιαφέρον!

Τα κείμενα έχουν μεγάλη δύναμη και δείχνουν με τον δικό τους τρόπο τη ματιά και τις σκέψεις των μικρών συγγραφέων για τη θέση των παιδιών απέναντι στη δικαιοσύνη. Να θυμίσουμε βέβαια σε αυτό το σημείο, ότι πέρα από τη μυθοπλασία κάποιων μικρών ιστοριών, στην Ελλάδα, σύμφωνα με τον νόμο, **οι ανήλικοι δεν δικάζονται δημόσια** αλλά σε ειδική διαδικασία, χωρίς παρουσία κοινού και με υποστήριξη από επιμελητές ανηλίκων.

Σε αυτή την αποστολή, ζητήσαμε τη βοήθεια... «ειδικών»! Δύο συγγραφείς έργων για παιδιά, μία εκπαιδευτικός υποψήφια διδάκτορας στη δημιουργική γραφή και μία εγκληματολόγος – επιμελήτρια δικαστηρίου ανηλίκων μας έδωσαν... τα φώτα τους. Με τη συμβολή τους, για τις ανάγκες του παιχνιδιού, δώσαμε τα αστέρια στις ομάδες.

Παρουσιάζουμε παρακάτω τις ιστορίες. Πριν από αυτές, μπορείτε να διαβάσετε τη γνώμη των «ειδικών» για τον τρόπο που δούλεψαν τα παιδιά, τις ιστορίες αλλά και το περιεχόμενο του δικαιώματος!

-*-

Ένα υπέροχο μπουκέτο ιστοριών με εντυπωσιακή στο σύνολό τους ωριμότητα. Οι ιστορίες αγγίζουν θέματα σκιερά, οδυνηρά και επώδυνα με μια ελικρίνεια και αθωότητα που δικαιούνται πέρα ως πέρα. Τα δικαιώματα τους και ο σεβασμός των ενηλίκων σε αυτά σε πρώτο πλάνο. Ξέρουν, γνωρίζουν, αναγνωρίζουν, αποδέχονται, ζητούν. Ευτυχώς. Ταυτίστηκα, έζησα και συναισθάνθηκα τις ιστορίες των μικρών ηρώων και αποχαιρέτησα τα κείμενα με μελαγχολία και αισιοδοξία μαζί. Γλυκόπικρα...

Μαριέττα Κόντου, συγγραφέας

Κατ' αρχάς συγχαρητήρια στους εμπνευστές και τους συντονιστές για το project, τον βιωματικό και δημιουργικό χαρακτήρα του. Οι ιστορίες των παιδιών παρουσιάζουν ενδιαφέρον, ανάμεσά τους βρίσκονται και μερικά διαμαντάκια. Και μόνο το γεγονός όμως της δημιουργικής ενεργοποίησης των παιδιών με όχημα τη συγγραφή και συγκεκριμένο προσανατολισμό είναι μία κατάκτηση. Κι αυτό δεν το λέω μόνο όσον αφορά τη βιωματική προσέγγιση του δικαιώματος αλλά και όσον αφορά την εμπλοκή τους με τη γραφή στο πλαίσιο της δημιουργικής γραφής, εκτός σχολείου και στενών πλαισίων του. Η ενασχόλησή μου με τη δημιουργική γραφή στο πλαίσιο του σχολείου αλλά και εκτός, με έχει πείσει πως υπάρχουν πολλά ταλέντα εν υπνώσει, γιατί τα αναλυτικά προγράμματα, η τυποποιημένη διδασκαλία και οι συγκυρίες δεν ευνοούν την αφύπνισή τους, τη σύνδεση της φλόγας και της ματιάς τους με την πένα τους. Και πάλι μπράβο και σε εσάς και στα παιδιά!

Ρία Φελεκίδου, συγγραφέας

Τα παιδιά φαίνεται ότι δούλεψαν με όρεξη και ενθουσιασμό. Όλες οι ιστορίες χειρίστηκαν το θέμα με τόλμη, με ευαισθησία και δημιουργικότητα. Βαθμολογήθηκαν η συνέπεια των αλληλοεμπλεκόμενων στοιχείων, η πρωτοτυπία της σύλληψης και της απόδοσης. Συγχαρητήρια σε όλους σας. Μια συμβουλή, παιδιά: Διαβάζουμε, γράφουμε, σβήνουμε (με αυτήν τη σειρά!), και φτου κι από την αρχή! Η ζωή δεν τελειώνει ποτέ. Το ίδιο και η γραφή!

Τίνα Χρηστίδη, εκπαιδευτικός – υποψήφια διδάκτορας στη δημιουργική γραφή

Αγαπητά μου παιδιά, γεια σας!

Διάβασα τις ιστορίες σας με μεγάλο ενδιαφέρον! Θαύμασα την πλούσια φαντασία σας και τα δυνατά συναισθήματα που απηχεί η γραφή σας. Πολλά από αυτά που γράψατε τα συναντάμε καθημερινά και στα ελληνικά δικαστήρια για παιδιά: τη φτώχεια, την κακοποίηση-παραμέληση στην οικογένεια, τη θυματοποίηση στο σχολείο, τα διλήμματα στις παρέες των συνομηλίκων, την άγνοια κινδύνου και τον παρορμητισμό, την έλλειψη κοινωνικής εμπειρίας στην εφηβεία που μπορεί εύκολα να οδηγήσει σε καταστάσεις δύσκολα διαχειρίσιμες στην ηλικία σας. Παράλληλα είδα ότι οι ήρωές σας δεν εμπιστεύονται εύκολα τους ενήλικες: δασκάλους, συχνά την οικογένεια, το σύστημα δικαιοσύνης. Και αυτή η διαπίστωση μου ήταν πολύ χρήσιμη για τη δουλειά που κάνω, που φροντίζω παιδιά σε σύγκρουση με το νόμο, και σας ευχαριστώ γι' αυτό!

Θα ήθελα να σας διαβεβαιώσω ότι ο νομοθέτης είναι με το μέρος σας, κατανοεί την ευαισθησία της ηλικίας σας και το γεγονός ότι βιώνετε έντονες αλλαγές στο σώμα και στα συναισθήματά σας, καθώς και ότι η προσωπικότητά σας είναι υπό διαμόρφωση. Για το λόγο αυτό, για όσα παιδιά διαπράξουν μια παράνομη πράξη, και ανάλογα με τη σοβαρότητά της, προβλέπεται κατά κανόνα η εφαρμογή ενός μέτρου κοινωνικής διαπαιδαγώγησης, ανάλογα και με την ιδιαίτερη κατάσταση του κάθε παιδιού. Ένας επιμελητής ή μια επιμελήτρια ανηλίκων, δηλ. ένας επαγγελματίας της δικαιοσύνης, θα είναι στη διάθεσή σας να σας ακούσει και να βρείτε μαζί μια λύση. Βέβαια το πιθανότερο είναι ότι θα βρεθείτε προηγουμένως αντιμέτωποι με την αστυνομία. Δεν αποκλείεται να συναντήσετε αστυνομικούς που δεν είναι εκπαιδευμένοι και ευαισθητοποιημένοι να εργάζονται με παιδιά, που δεν έχουν υπομονή και κατανόηση, ιδίως κατά τη σύλληψη, που προβαίνουν σε κατάχρηση της εξουσίας τους. Στη θέση αυτή μπορεί να βρεθείτε ακόμη και αν δεν ευθύνεστε ευθέως για κάτι, παρά βρεθήκατε στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Να γνωρίζετε ότι δικαιούσθε να επικοινωνήσετε με τους γονείς σας, να εξετασθείτε από γιατρό σε περίπτωση που δεν αισθάνεστε καλά και να ζητήσετε δικηγόρο και διερμηνέα προτού δώσετε την οποιαδήποτε κατάθεση. Αυτά είναι δικαιώματα που σας αναγνωρίζει ξεκάθαρα ο νόμος και κανείς δεν μπορεί να σας τα αρνηθεί.

Είναι πολύ σημαντικό να αξιώσετε ενημέρωση και εκπαίδευση στα δικαιώματά σας μέσα από σχολικά και εξωσχολικά προγράμματα. Η Υπηρεσία Επιμελητών Ανηλίκων των Δικαστηρίων Ανηλίκων της χώρας εργάζεται για τα παιδιά σε αυτήν την κατεύθυνση.

Χάρηκα πολύ που σας γνώρισα μέσα από τα γραπτά σας!

Σας εύχομαι υγεία, δημιουργία και αισιοδοξία και σας χαιρετώ εγκάρδια!

Πάρη Ζαγούρα, εγκληματολόγος – επιμελήτρια δικαστηρίου ανηλίκων

Στη ζωή δεν είναι όλα ρόδινα

Ήμουν 16 ετών, μικρό κορίτσι. Δεν ήξερα τι πάει να πει «ο κόσμος είναι σκληρός». Νόμιζα ότι όλα ήταν ανέμελα και χαρούμενα και ότι όλες οι ιστορίες είχαν ένα ευτυχισμένο τέλος, όπως στις ταινίες και τα παραμύθια. Ένα βράδυ, άλλαξαν όλα.

Ήταν καλοκαίρι. Είχα πάει μια βόλτα με τις φίλες μου και την δωδεκάχρονη αδελφή μου, την Ελένη, στην παραλία. Περνούσαμε υπέροχα, αλλά είχε σκοτεινιάσει και έπρεπε να γυρίσουμε σπίτι. Οι φίλες μου κατευθύνθηκαν προς τα σπίτια τους κι εγώ με την Ελένη στο δικό μας. Δεν ήταν μακριά.

Την αγαπώ πολύ την αδελφή μου. Θα έκανα τα πάντα για εκείνη και πιστεύω ότι κι εκείνη θα έκανε το ίδιο για εμένα. Βλέπετε, από μικρές ήμασταν πολύ δεμένες.

Όταν κατευθυνόμασταν στο ξενοδοχείο, μας ακολουθούσε ένας άνδρας. Θα ήταν 30-40 χρονών και μεθυσμένος. Στην αρχή δεν του δώσαμε σημασία. Πιστεύαμε ότι απλώς πήγαινε στην ίδια γειτονιά. Πριν καλά-καλά το καταλάβουμε, άρπαξε την Ελένη από τους ώμους. Εκείνη άρχισε να ουρλιάζει «Μαρία, βοήθεια!» κι εγώ είχα μείνει κόκκαλο. Θυμάμαι το ουρλιαχτό της ακόμα και τώρα που έχουν περάσει δύο χρόνια και τρέμω ολόκληρη. Δεν μπορούσα να αντιδράσω. Πρώτα, άρχισε να τη χτυπάει και μετά προσπάθησε να την κάνει δική του με τη βία. Σε λιγότερο από δύο λεπτά, είχα συνέλθει και άρχισα να τον χτυπάω για να την αφήσει. Όταν την άφησε, είχε χτυπήματα σε όλο του το σώμα από εμένα. Πήρα την αδελφή μου και φύγαμε τρέχοντας από εκεί. Όταν φτάσαμε στο σπίτι, τρέμαμε και οι δύο σαν τα φύλλα, όμως δεν είπαμε τίποτα σε κανέναν.

Λίγες μέρες αργότερα, αυτός ο άνδρας υπέβαλε μήνυση προς εμάς και τότε είπαμε την αλήθεια στους γονείς μας. Ο εισαγγελέας παρέπεμψε την υπόθεση σε δίκη και αποφασίστηκε να κλειστώ σε αναμορφωτήριο για ένα μήνα. Κανείς δεν μας πίστεψε.... Μόνο οι γονείς μας.... Μας απάντησαν οι δικαστές: «Γιατί δεν μιλήσατε τότε;» «Φοβόμασταν κύριε δικαστά,» έλεγα από μέσα μου «μπίτε λίγο στη θέση μας. Σκεφτείτε να ήσασταν μόνοι και να φοβόσασταν ότι δεν θα σας πίστευε κανείς, όπως και γίνεται». Γύρισα από το αναμορφωτήριο, και από τότε, ανάβω πάντα ένα φως το βράδυ στο δωμάτιό μου. Με τρομάζει το σκοτάδι.....

Τουλάχιστον η αδελφή μου είναι καλά και αυτό έχει σημασία.

Δεν έφταιγα εγώ

Ονομάζομαι Κατερίνα και είμαι 15 χρονών, θέλω να σας διηγηθώ την ιστορία μου. Η οικογένειά μου δεν βρισκόταν σε πολύ καλή οικονομική κατάσταση και οι γονείς μου ήταν άνεργοι. Εδώ και 3 χρόνια με ανάγκαζαν να κάνω εμπόριο ναρκωτικών. Καθημερινά, βρισκόμουν από γειτονιά σε γειτονιά και συναντιόμουν με περιέργους ανθρώπους που τους πουλούσα αυτά που μου είχαν δώσει οι γονείς μου.

Πολλές φορές σκέφτηκα να τα παρατήσω όλα και να μιλήσω στην αστυνομία αλλά δεν μπορούσα να τους κάνω κάτι τέτοιο. Συχνά παρακαλούσα τους γονείς μου να σταματήσω να διακινώ ναρκωτικά αλλά εκείνοι με χτυπούσαν.

Ένα βράδυ που πήγαινα να παραδώσω το εμπόρευμα, δυο αστυνομικοί με πλησίασαν καθώς φερόμουν ύποπτα και ήμουν νευρική. Με έψαξαν και αμέσως αφού βρήκαν ναρκωτικά στις τσέπες μου, με έβαλαν βίαια στο περιπολικό και με πήγαν στο τμήμα. Όταν φτάσαμε με έβαλαν στο κρατητήριο, μέχρι να ειδοποιήσουν τους κηδεμόνες μου, και ένας αστυνομικός έμεινε μαζί μου. Μου μίλησε άσχημα και επειδή φοβισμένη δεν του απαντούσα, άρχισε να με χτυπάει. Άρχισα να φωνάζω για βοήθεια μέχρι που εκείνος σταμάτησε και έφυγε. Έκλαιγα όλο το βράδυ και δεν μπορούσα να πιστέψω πως αυτά συνέβησαν σε εμένα. Μέχρι που με ανέκριναν και τους είπα ότι συνέβαινε τόσο καιρό.

Λίγες μέρες μετά, αφού οι γονείς μου συνελήφθησαν, εγώ μεταφέρθηκα σε ίδρυμα έπειτα από πολλές συζητήσεις με κοινωνικούς λειτουργούς και ψυχολόγους. Μήνες αργότερα, οι γονείς μου κρίθηκαν ανίκανοι για την κηδεμονία μου και πια ζω σε αυτό το ίδρυμα.

Δεν νιώθω ακόμα χαρούμενη αλλά τουλάχιστον μπορώ να φανταστώ το μέλλον μου με μεγαλύτερη αισιοδοξία, μακριά από ανθρώπους που μου έκαναν κακό.

Η παγίδα

Τον μισούσα. Μισούσα τον ίδιο μου τον πατέρα. Μα πιο πολύ απεχθανόμουν τις πράξεις του, και τις ουσίες που τον οδήγησαν στον θάνατο. Έφυγε από τη ζωή πριν καλά καλά προλάβω να τον γνωρίσω, να τον νιώσω. Κι αυτό, είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου να μην του το συγχωρήσω ποτέ. Ήμουν ένα έφηβο αγόρι, ένα παιδί που είχε φορτωθεί πολλές ευθύνες από νεαρή ηλικία. Η μάνα μου, βαριά άρρωστη, ανίκανη να μας μεγαλώσει, ή και να δουλέψει, είχε σχεδόν παραδώσει τα όπλα. Δεν άντεχα να τη βλέπω έτσι, σπάραζε η καρδιά μου. Ούτε αυτή, ούτε τα μικρά μου αδελφάκια. Άξιζαν πολλά παραπάνω και ήμουν πρόθυμος να κάνω οτιδήποτε για να τους τα προσφέρω.

Αρχικά, έπιασα δουλειά σε ένα εργοστάσιο. Δούλευα υπερωρίες ενώ πήγαινα και στο σχολείο. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ονειρευόμουν να σπουδάσω. Άρχισα όμως να χάνω αυτή την ελπίδα.

Ένας εργάτης από το εργοστάσιο, βλέπεις είχαμε την ίδια μοίρα, μου είπε μια μέρα να τον ακολουθήσω μετά τη δουλειά. Δεν ήξερα, δε γνώριζα τι θέλει ούτε και πού θα με πάει. Πήγαμε σε μια παλιά αποθήκη, έξω από την πόλη. Μου έδειξε κάτι γνωστούς και μου είπε “εδώ βγάζεις το καλό χρήμα”. Μόλις μου έδειξε τις ουσίες, κρυμμένες, κάτω από τα πατώματα, σάστισα. Θυμήθηκα τον πατέρα μου. Γύρισα να φύγω όμως με τράβηξε και μου είπε “τώρα που ήρθες, δε φεύγεις. Ή θα πουλήσεις ή δε θα ξαναδείς κανέναν.”

Απ’ την μια σκεφτόμουν τον πατέρα μου και απ’ την άλλη τη γλυκιά μου μανούλα. Ήξερα ότι είχε ανάγκη τα χρήματα. Έπρεπε να μεγαλώσει τα αδέρφια μου. Έπεσα λοιπόν στην παγίδα. Κάποια στιγμή μας έπιασαν. Οι άλλοι γλίτωσαν, εγώ όμως ακόμα παλεύω. Δεν έχω λεφτά για δικηγόρο, μου τα έφαγαν όλα. Και τη φυλακή δε θα τη γλιτώσω. Αλλά τι σημασία έχει πλέον; 18χρονος εγκληματίας θα λέγομαι, από τώρα και για πάντα.

Τίποτα δεν είναι ίδιο πλέον

Εδώ και ένα μήνα η μητέρα μου είναι σοβαρά άρρωστη και η κατάσταση της χειροτερεύει μέρα με τη μέρα. Δυστυχώς δεν έχουμε την οικονομική δυνατότητα να της παρέχουμε ούτε την βασική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Ένα απόγευμα και ενώ η κατάσταση της μητέρας μου χειροτέρευε, πήρα μία επικίνδυνη απόφαση. Τα χρήματα από τις δύο εργασίες του πατέρα μου δεν αποφέρουν αρκετά και ένιωσα ότι έπρεπε να κάνω κάτι για να προσφέρω στην οικογένειά μου. Όταν άρχισε να νυχτώνει βγήκα από το σπίτι και άρχισα να κατευθύνομαι στο φαρμακείο της γειτονιάς. Με το που έφτασα στην πόρτα κοντοστάθηκα, πήρα μία βαθιά ανάσα και μπήκα μέσα. Σκοπός μου ήταν να αγοράσω τα φάρμακα της μητέρας μου, ήξερα τι χρειάζεται αφού συνήθως πηγαίνουμε μαζί στον γιατρό. Ζήτησα από τη φαρμακοποιό τα χάπια και περίμενα να τα φέρει. Ξεκίνησα να μετράω τα λεφτά που είχα μαζί μου και συνειδητοποίησα ότι δεν έφταναν. Οπότε είπα στην φαρμακοποιό, η οποία είχε μόλις έρθει με τα φάρμακα της μητέρας μου, να μου φέρει και ένα κουτί παυσίπονα. Σιγουρεύτηκα ότι δεν με έβλεπε, πήρα τα φάρμακα και έτρεξα έξω. Καθώς έβγαινα από την πόρτα άρχισε να χτυπάει ο συναγερμός και εγώ πανικοβλήθηκα.

Λίγες μέρες μετά βρισκόμαστε έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου, αφού η φαρμακοποιός δεν ήθελε να με ακούσει και αποφάσισε να πάει την υπόθεση δικαστικά. Καθώς μπαίνω στην αίθουσα ακούω πολλές προσβολές από τους παρευρισκόμενους. Δεν μπορούν να καταλάβουν σε πόσο άσχημη θέση με φέρνουν; Ξεκινάω να αφηγούμαι στο δικαστήριο την όλη κατάσταση και αισθάνομαι ντροπιασμένος αφού οι προσβολές συνεχίζουν να ακούγονται αυτή τη φορά πιο έντονες. Τελικά ο εισαγγελέας αποφάσισε να μην πάω φυλακή, αλλά να δουλεύω στο φαρμακείο μέχρι να ξεπληρώσω τα φάρμακα. Ευτυχώς όμως που είμαι 16 και δεν χρειάστηκε να αναμειχθούν οι γονείς μου, θα τους στεναχωρούσα πολύ.

Μπορεί να έμαθα το μάθημά μου, κάτι που θα με ακολουθεί σε όλη μου τη ζωή, αυτό δεν είναι το μόνο. Με θλίβει η συμπεριφορά των παρευρισκόμενων, ήταν πολύ λάθος ειδικά για ένα δεκαεξάχρονο αγόρι.

Μα δεν το ήθελα

Ήταν Δευτέρα και στο σχολείο μας επικρατούσε η γνωστή βαρεμάρα. Στο πρώτο διάλειμμα ο Κώστα με τον Γιάννη σχεδίαζαν κάτι αλλά δεν μου έλεγαν τι... Ξαφνικά μέσα στο μάθημα ένιωσα ένα χαρτάκι να κοπανάει στην πλάτη μου και να πέφτει μέσα στην τσάντα μου. Ο μαθηματικός μας πάλι κοιμόταν ενώ εμείς λύναμε 5-6 ασκήσεις που μας είχε βάλει για να μας απασχολήσει. Πήρα το χαρτάκι στα χέρια μου και το άνοιξα. Ήταν από τον Κώστα, έλεγε ότι εάν δεν πέταγα το δυναμιτάκι στο γραφείο του διευθυντή, όλο το σχολείο θα μάθαινε ότι έχω μπλέξει με ναρκομανείς.

Στο επόμενο κιόλας διάλειμμα ήμουν έξω απ' το γραφείο του διευθυντή με ένα δυναμιτάκι στην τσέπη. Χτύπησε το κουδούνι για να μπορούμε για μάθημα, όλοι μπήκαν στις τάξεις τους. Έβγαλα το δυναμιτάκι, το άναψα και χωρίς δεύτερη σκέψη το πέταξα στο γραφείο. Έτρεξα να μπω στην τάξη και άκουσα το μπαμ... Εκτός από το μπαμ όμως δυστυχώς άκουσα και μια γνωστή φωνή να τσιρίζει. Ησυχία για λίγα δευτερόλεπτα μέχρι που έφτασα έξω από το γραφείο του διευθυντή. Μετά από αυτό το θέαμα, ήμουν εγώ εκείνος που ούρλιαζε... Είδα την αδερφή του Γιάννη στο πάτωμα με αίματα στο πρόσωπο.

Δύο ώρες μετά η αδερφή του Γιάννη ήταν στο νοσοκομείο και κινδύνευε να χάσει την όρασή της. Ομολόγησα. Τους είπα ότι δεν ήθελα να το κάνω και ότι με απείλησαν. Δεν με πιστεύει κανείς. Έμαθαν όλοι για τα ναρκωτικά και τώρα είμαι πραγματικά μπλεγμένος. Η αδερφή του Γιάννη έχει χάσει ένα σημαντικό μέρος της όρασής της... Δεν μπορώ να το διαχειριστώ όλο αυτό. Χρειάζομαι κάποιον που να ξέρει από αυτά, είμαι παιδί, παρασύρθηκα.

Σήμερα, δύο βδομάδες μετά από το συμβάν, είμαι μπροστά στον εισαγγελέα και το μόνο που λέω είναι «Δεν το ήθελα, με απείλησαν». Πάλι καλά που οι άνθρωποι μέσα σε αυτήν την αίθουσα ξέρουν τα δικαιώματά μου και δεν θα με αδικήσουν. Έτσι πρέπει να γίνεται παντού, είμαστε παιδιά και οφείλουν όλοι να σέβονται τα δικαιώματά μας και να μην μας αδικούν. Είμαι ο Γιώργος και είμαι 17 χρονών, όπως αντιμετωπίζουν εμένα θα πρέπει να αντιμετωπίζουν όλα τα παιδιά του κόσμου γιατί είμαστε παιδιά και έχουμε δικαιώματα.

Μια γροθιά στο στομάχι

-Ομολόγα ρε!Πες την αλήθεια. Κάτι τέτοιοι σαν και εσένα βρομίζουν τη χώρα μας. Θα σε λιώσω στο ξύλο. Λέγε!

Και τότε ήταν που συνειδητοποίησα πως βρισκόμουν σ'ένα αστυνομικό τμήμα, κλεισμένος σ'ένα κρατητήριο μαζί με άλλους 3 λευκούς αστυνομικούς και χωρίς κανέναν στο πλευρό μου. Φωνές, χτυπήματα, βρισιές. Μία περίεργη ατμόσφαιρα. Στο μυαλό μου μέσα επικρατούσε ένα χάος. Δεν είχα καλά-καλά αποκτήσει τις αισθήσεις μου και οι γύρω μου φώναζαν δυνατά «Μίλα ρε επιτέλους!»Η ζαλάδα όμως μου είχε πάρει τη μιλιά. Είχα σαστίσει. Τους ρώτησα «Μπορώ να έχω ένα ποτήρι νερό;»Εκείνοι πάλι τίποτα. Πλήρη αδιαφορία. Στο επόμενο λεπτό όλα είχαν σκοτεινιάσει. Είχα λιποθυμήσει. Δεν άντεξα άλλο και σωριάστηκα κάτω. Μετά θυμάμαι πως ξύπνησα με μελανιές σ'όλο μου το σώμα. Κοιτάχτηκα στο απέναντι παράθυρο και τρόμαξα.Το πρόσωπό μου είχε παραμορφωθεί τελείως από το ξύλο.

Ξαφνικά μπήκε στο κρατητήριο ένας ψηλός άντρας κρατώντας ένα χαρτοφύλακα στο χέρι του. Έβγαλε κάτι χαρτιά και μου είπε:

-Λοιπόν, νεαρέ, γιατί έκλειψες τη τσάντα της κυρίας; Τα πράγματά της κοστίζουν μία περιουσία!

-Κύριε, εγώ δεν έκλεψα τίποτα. Ούτε που θυμάμαι την κυρία.

-Αφού σε είδαν ρε!

-Δεν ξέρω τι είδαν, αλλά σας λέω την αλήθεια.

- Καλά αυτά μας τα παν και άλλοι. Μίλα αλλιώς θα φας πρόστιμο ή ακόμα και φυλάκιση.

Και τότε κάνει νόημα στους αστυνομικούς να πλησιάσουν. Μ'ένα βλέμμα μοχθηρό μου λέει «Αν συνεχίσεις να λες ψέματα, θα τρως και από μία γροθιά στο στομάχι. Αρκετά μ'εσάς τους νέγρους!».

Μόλις το άκουσα αυτό έγινα έξαλλος. Άρχισα να φωνάζω «Θέλω να δω τους γονείς μου!Πού είναι;» Δεν πήρα καμία απάντηση παρά μόνο μία γροθιά. Συνέχισα «Απαιτώ έναν δικηγόρο. Έχω το δικαίωμα!» Η απάντηση ήταν πάλι ίδια. Συνέχισα να φωνάζω δυνατά «Είμαι αθώος. Αφήστε με!» Τίποτα.

Ο πόνος μου τώρα ήταν αβάσταχτος. Οι δυνάμεις μου μ'εγκατέλειπαν. Σύντομα θα έπεφτα ξερός. Όλα γύρω μου στριφογύριζαν ώσπου άκουσα ένα μπαμ και αυτό ήταν. Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι να ξυπνάω στην αγκαλιά της μαμάς μου. Τα τρυφερά της χέρια ήταν σας μεγάλες φτερούγες που με προστάτευαν. Με κοίταξε γλυκά και μου είπε« Γιε μου όλα καλά. Είσαι ελεύθερος. Ομολόγησε ο ένοχος». Εγώ πάλι δεν αντέδρασα, απλώς μουρμούρισα ένα ψέμα και μία γροθιά και μετά χαμογέλασα σκεπτόμενος ότι τώρα είχε γίνει μία αλήθεια και μία αγκαλιά.

Το ναρκωτικό ταξίδι ενός έρωτα

βασισμένο σε αληθινά γεγονότα...

Δεν ξέρω πως αυτό θα βοηθήσει, ούτε γιατί δέχτηκα να το κάνω, αλλά είμαι εδώ. Και γράφω σε αυτό το σαχλό τετράδιο. Το θεωρώ απλά χαζό. Αλλά ο γιατρός λέει ότι βοηθάει. Τέλος πάντων...

Ποτέ δεν πίστεψα ότι τα πράγματα θα έπαιρναν τέτοια τροπή. Ότι έκανα το έκανα από περιέργεια για να είμαι ειλικρινής, και για να την σπάσω λίγο στους γονείς μου, που μεταξύ μας το άξιζαν. Κοιτάζοντας πίσω όταν όλα άρχισαν, μετανιώνω. Όχι για εμένα και ότι μου συνέβη, πιο πολύ στενοχωριέμαι για τους γονείς του Αριστείδη που ήταν παραπάνω γονείς από εμένα από ότι υπήρξαν ποτέ οι βιολογικοί μου γονείς. Στενοχωριέμαι που τους έτρεχα για ό,τι είχα κάνει. Αλλά ας πάρω τα πράγματα από την αρχή.

Μεγάλωσα σε ένα σπίτι που σιχαινόμουν. Δεν νομίζω να έχω ούτε μια χαρούμενη ανάμνηση από εκεί μέσα. Οι γονείς μου, μέλη υψηλά στην κοινωνία, νοιαζόντουσαν μόνο για το φαίνεσθαι. Να φαινόμαστε μια φυσιολογική οικογένεια, να φαινόμαστε χαρούμενοι και καθώς πρέπει. Αλλά όταν έκλεινε η πόρτα εκείνου του παγερού επιβλητικού σπιτιού που τόσο μισούσα και μισώ όλα άλλαζαν. Οι φαινομενικά αγαπημένοι γονείς γινόντουσαν δύο ξένοι που μιλούσαν μόνο για δουλειά. Οι φοβερά αξιοζήλευτη οικογένεια γινόντουσαν άγνωστοι που κατοικούσαν στο ίδιο σπίτι και εγώ, έμενα ο μόνος που δεν άλλαζε. Απογοήτευση ήμουν και απογοήτευση παρέμενα. Δεν με ένοιαζε γιατί μπορεί για αυτούς να ήμουν απογοήτευση, αλλά για ό,τι πίστευαν οι υπόλοιποι ήμουν ένα παιδί σαν όλα της ηλικίας μου, ίσως λίγο πιο παρορμητικός αλλά παρόλα αυτά ένα δεκαεξάχρονο αγόρι.

Και μάλλον θα ρωτάτε πώς έφτασα σε αυτό το σημείο. Η απάντηση είναι απλή. Έκανα ένα λάθος. Το μετανιώνω κάθε μέρα, όλο και περισσότερο, αλλά το έκανα. Ήταν καλοκαίρι και όλα στο σπίτι μου ήταν ανυπόφορα (όχι ότι αυτό άλλαζε ανάλογα με τις εποχές) αλλά τα καλοκαίρια τα πράγματα χειροτέρευαν. Ο Αριστείδης ήταν διακοπές με τους δικούς του, με είχε παρακαλέσει να πάω μαζί του, να μην μείνω με αυτούς τους αχρείους (έτσι μου έλεγε). Αλλά δεν μπορούσα να πάω. Οι γονείς μου δεν το επέτρεπαν (όχι ότι με ένοιαζε και πολύ), αλλά δεν μπορούσα να φύγω και να αφήσω τον αδερφό μου μόνο του. Αν δεν ήταν αυτός θα είχα φύγει από την πρώτη στιγμή που κατάλαβα ότι δεν ήμουν μέλος μια φυσιολογικής οικογένειας. Ο μικρότερος αδερφός μου ήταν το goldenboy. Ο γιός που ποτέ δεν ήμουν. Και όμως, δεν ήθελα να τον αφήσω μόνο του γιατί ποτέ δεν ξέρεις. Έτσι ήμουν κολλημένος και εγκλωβισμένος εκεί. Για δύο ολόκληρες εβδομάδες, μέχρι να γυρνούσε ο Αριστείδης. Πού να ήξερα όμως ότι αυτές έμελλαν να είναι δύο βδομάδες που θα κατέστρεφαν τα εφηβικά μου χρόνια.

Ένα βράδυ βγήκα έξω, μην αντέχοντας μέχρι και τους τοίχους του δωματίου μου, κρυφά φυσικά γιατί «Δεν μπορείς να βγαίνεις έξω σαν κάποιος αλήτης, ακόμα φέρεις το όνομα μας.» Περπατούσα και οι σκέψεις μου με έπνιγαν. Στα χέρια μου κρατούσα ένα τσιγάρο, το τελευταίο που είχε μείνει στο πακέτο. Κάπνιζα πολύ τις τελευταίες μέρες. Αν ο Άρης το έβλεπε, θα με κοιτούσε με βλέμμα ίδιο με της μαμάς του και θα άρχιζε να απαριθμεί το πώς καταστρέφω την υγεία μου με αυτά τα πράγματα. Γέλασα στον εαυτό μου φέρνοντάς τον

εικόνα στο μυαλό μου. Συνέχισα να περπατάω και έφτασα μπροστά σε ένα σπίτι. Δεν ήταν πολύ προσεγμένο αλλά αυτό που έπιασε το μάτι μου ήταν μια Twin Engine Triumph Bonneville του 1979 σε μαύρο χρώμα που γυάλιζε κάτω από την αχνή λάμψη του φεγγαριού. Ενθουσιασμός άρχισε να με καταλύει, ενθουσιασμός που είχα να νιώσω πολλές μέρες.

Στήριξα την πλάτη μου σε έναν τοίχο και συνέχισα να θαυμάζω αυτό το αριστούργημα που είχα μπροστά μου. Μετά από μερικά λεπτά ένας τύπος μέτριου αναστήματος, γύρω στα είκοσι πέντε μάλλον βγήκε από την πόρτα του σπιτιού. Φορούσε ένα δερμάτινο τζάκετ σχεδόν ίδιο με αυτό που φορούσα εγώ, ένα κολλητό άσπρο μπλουζάκι και μαύρο σκισμένο τζιν. Μέσα από το μπλουζάκι μπορούσε κανείς να διακρίνει ένα τατουάζ. Είχα κάνει και εγώ ένα αυτό το καλοκαίρι, μαζί με τον Άρη, μικρό μεν αλλά πολύ ωραίο. Αν το παρατηρούσε κανένας από το σπίτι...Θα γινόταν ναρκοπέδιο. Ο άντρας είχε ένα από τα ομορφότερα πρόσωπα που είχα δει. Σαν έργο τέχνης ήταν. Μαύρα μαλλιά χτενισμένα πίσω, έντονες γωνίες προσώπου και ένα χαμόγελο... Άλλο να το περιγράψω... Και ένα τσιγάρο ισορροπούσε ανάμεσα στα χείλη του. Πρέπει να τον είχα κοιτάξει παραπάνω από ότι έπρεπε γιατί τώρα με κοιτούσε με σηκωμένα φρύδια περιμένοντας να πω κάτι. Με πλησίασε και αρχίσαμε να μιλάμε, η ανάσα του μύριζε ελαφρά τσιγάρο και αλκοόλ: η αγαπημένη μου μυρωδιά. Του είπα πόσο μου άρεσε η μηχανή του και ότι ήθελα να πάρω και εγώ μια στο μέλλον. «Έλα από εδώ καμιά φορά αν θέλεις. Μπορούμε να αράξουμε.» Μου είπε, και τώρα εύχομαι να είχε ανοίξει η Γη να με είχε καταπιεί ή να έπεφτα σε κανένα χαντάκι αλλά άνοιξα το στόμα μου και ο ενθουσιασμός και η παρορμητικότητα μίλησαν. «Οπωσδήποτε φίλε. Τα λέμε.» Μακάρι να μην είχα πει ποτέ αυτές τις λέξεις.

Όσο οι μέρες περνούσαν, ξαφνικά το καλοκαίρι μου είχε λίγο παραπάνω νόημα λόγω του Μάνου, όπως ήταν το όνομα του. Πήγαινα στο σπίτι του αρκετά συχνά, εν αγνοία των γονέων μου πάντα. Καθόμασταν και μιλούσαμε για μηχανές ή επισκευάζαμε την δικιά του, πίναμε και τίποτα για να περνάει η ώρα. Ένα βράδυ μάλωσα με τον αδερφό μου, τον μόνο άνθρωπο που πίστευα ότι με καταλάβαινε σε αυτό το σπίτι, μου είπε ότι οι γονείς μας ίσως τελικά είχαν δίκιο, ίσως τελικά ήμουν μια απογοήτευση και τίποτα άλλο. Οι λέξεις του με πόνεσαν πιο πολύ από οτιδήποτε μου είχε πει ποτέ κάποιος. Ο αδερφός μου, ο μικρός μου αδερφός που για το μόνο που πάλευα τόσα χρόνια ήταν να του δείξω πως ότι μας είχαν πει οι γονείς μας ήταν λάθος, γινόταν σαν και αυτούς. Γινόταν ένας από αυτούς. Με αυτά τα λόγια έφυγε από το δωμάτιο μου και με άφησε με την καρδιά μου σπασμένη σε χίλια κομμάτια και τις λέξεις του να ηχούν ακόμα στα αυτιά μου. Δεν ήξερα πότε δάκρυα άρχισαν να πέφτουν από τα μάτια μου, ούτε προσπάθησα να τα σταματήσω. Το μυαλό μου είχε μουδιάσει, ούτε που ξέρω πότε άρπαξα την τσάντα μου από την γωνία. Με ένα σάλτο από το παράθυρο μου βρέθηκα σε ένα από τα δέντρα της αυλής. Κατέβηκα ατσούμπαλα από το δέντρο με αποτέλεσμα τα χέρια μου να σκιστούν και να ματώσουν. Ούτε την μηδαμινή σημασία δεν έδωσα. Πήδηξα τον φράχτη και βρέθηκα να τρέχω στον δρόμο με δάκρυα να θολώνουν τα μάτια μου. Και τότε ήταν που με χτύπησε. Ήταν σχεδόν δύο τα μεσάνυχτα, που θα πήγαινα; Ο Άρης δεν ήταν εδώ. Ο Μάνος. Φυσικά δεν ήταν το καλύτερο μου να πάω στο σπίτι του πιο κουλ ατόμου που είχα γνωρίσει κλαμένος και γενικά ένα χάλι αλλά ούτε και να γυρίσω πίσω ήταν. Οπότε άρχισα να τρέχω προς το σπίτι του Μάνου, οι σκέψεις να οργιάζουν στο μυαλό μου. Μετά από μερικά λεπτά έφτασα μπροστά από την πόρτα του σπιτιού του. Πήρα μια βαθιά ανάσα και σκούπισα με το μανίκι του τζάκετ μου τα μάτια μου. Χτύπησα την πόρτα. Τίποτα. Ξαναχτύπησα πιο δυνατά. Άκουσα βήματα και ο Μάνος εμφανίστηκε στο κατώφλι προφανέστατα αγουροξυπνημένος. Με κοίταξε μπερδεμένος κάνοντας στην άκρη για να μπω. Μπήκα και ρίχτηκα κατευθείαν στον καναπέ. Ο Μάνος έφερε μπύρες και τις άνοιξε κοιτάζοντας με, περιμένοντας εξηγήσεις. Κάθισε δίπλα μου και

με παρατηρούσε καθώς έπινα από το μπουκάλι. Αυτό το βλέμμα του δολοφόνου... Το χέρι ακούμπησε ψηλά στο μπούτι μου. Τον κοίταξα και ανταπέδωσε το βλέμμα. «Είμαι απαίσιος αδερφός, αποτυχημένος γιος, και το μόνο που μου μένει είναι να γίνω και ένας χαμένος φίλος.» Ήταν οι μόνες λέξεις που βγήκαν από το στόμα μου πριν αυτή η θολούρα βγει ξανά στα μάτια μου και νιώσω καυτά δάκρυα στα μάγουλα μου. «Έλα μικρέ... Δεν πειράζει... Γραψ' τους.» Είπε και με αγκάλιασε.

Έκλεισα τα μάτια μου και η ένταση των τελευταίων ημερών πήρε τον έλεγχο και άρχισα να κλαίω όπως δεν είχα κλάψει ποτέ στην ζωή μου. Είχα καιρό να νιώσω ανθρώπινη επαφή, που να ήταν για καλό τουλάχιστον. Δεκατέσσερις μέρες. Από τότε που η κυρία Αθηνά, η μαμά του Άρη, με είχε αγκαλιάσει πριν φύγουν για το ταξίδι τους λέγοντας μου να πάω μαζί τους για ακόμα μια φορά. Συνέχισα να κλαίω στους ώμους του Μάνου. «Ο αδερφός μου με μισεί.» Είπα μέσα από τα κλάματα κάνοντας τον εαυτό μου ακόμη πιο ευάλωτο μπροστά του. Εκείνος έτριψε καθησυχαστικά την πλάτη μου, σφίγγοντας με πιο κοντά. Ένωθα την ζεστασιά του σώματος του στο δικό μου, τα χέρια του στην πλάτη και στο σβέρκο μου. Μετά από λίγο τραβήχτηκα από την αγκαλιά του και έτριψα τα μάτια μου, η ανακούφιση ακόμα να φανεί. Έσκυψα στο τραπεζάκι, πήρα την μύρα μου και άρχισα να την πίνω μονορούφι. Ένωσα ένα χέρι να απλώνεται στο μπουκάλι και είδα τον Μάνο να το παίρνει από εμένα. «Εσύ χρειάζεσαι κάτι δυνατότερο φίλε...» Είπε και σηκώθηκε με σκοπό να ψάξει κάτι. Τα μάτια μου τον ακολουθούσαν μέσα στον χώρο. Βρήκε αυτό που έψαχνε και επέστρεψε πίσω στην θέση του. Άνοιξε ένα μικρό μεταλλικό κουτάκι μπροστά μου και μέσα είδα να υπάρχουν κάτι χρωματιστά χάπια σαν καραμέλες. Πάνω είχαν σχέδια, φατσούλες, ηλιαχτίδες, κορόνες. Ίδια με καραμέλες. Τα κοίταξα με απορία. «Τι είναι αυτά;» Ρώτησα. «Θες να σταματήσεις να νιώθεις;» Ήταν το μόνο που αποκρίθηκε. Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά και πήρα ένα 'καραμελάκι' από το μεταλλικό κουτί. «Το αφήνεις να λιώσει στην γλώσσα σου.» Εξήγησε. Ακολούθησα τις οδηγίες του και μετά από λίγο άρχισα να νιώθω σαν να επιπλέω. Έβαλε και αυτός ένα στο στόμα του. Κρατήθηκα από πάνω του και όντως, σταμάτησα να νιώθω και ότι αρνητικό ένιωθα ότι με έπνιγε ήταν πλέον ανύπαρκτο.

Μετά ένα κενό.

Η μόνη στιγμή που άρχισα να επανέρχομαι ήταν όταν βρέθηκα να περπατάω στον δρόμο, χωρίς μπλούζα μέσα στην βροχή. Ήταν σχεδόν ξημερώματα και δεν ήξερα τι μου γινόταν. Δεν ήξερα γιατί περπατούσα μόνος τέτοια ώρα και γιατί δεν φορούσα την μπλούζα μου. Είδα δύο σιλουέτες να έρχονται προς τον δρόμο μου. Δεν ήμουν έτοιμος να παλέψω αν χρειαζόταν. Καθώς οι δύο άγνωστοι ερχόντουσαν όλο και πιο κοντά μου κατάλαβα ότι δεν θα χρειαζόταν να παλέψω. Ήταν δύο αστυνομικοί. *Αυτοί μας έλειπαν τώρα*, σκέφτηκα. Τώρα οι δύο άντρες ήταν ακριβώς μπροστά μου.

«Τι γίνεται μικρέ;» Ρώτησε ο ένας. Δεν ήξερα και τι να του απαντήσω. Έμεινα να τον κοιτάω με μια περιεργή έκφραση. «Με ακούς;» Ξαναρώτησε. *Όχι είμαι κουφός.*

«Αρκετά καθαρά, ευγενικό κύριε.» Είπα. Δεν ξέρω καν γιατί τον αποκάλεσα έτσι, απλά το έκανα και ξέσπασα σε γέλια. Μάλλον αυτοί οι δύο δεν το βρήκαν και πολύ αστείο. Συνέχισαν να με κοιτούν σαν να ήμουν εγκληματίας αφού είχαν ανταλλάξει ένα βλέμμα πριν στρέψουν πάλι την προσοχή τους σε εμένα.

«Θα πρέπει να μας συνοδέψεις στο τμήμα» είπε ο άλλος. Ανασήκωσα τα φρύδια μου και τον κοίταξα. Δεν επρόκειτο να πάω μαζί τους λες και ήμουν εγκληματίας. Παραπονέθηκα αλλά εκείνοι με είχαν ήδη πιάσει από τα μπράτσα και με οδηγούσαν σε ένα περιπολικό. Συνέχισα να λέω ότι δεν έχω κάνει τίποτα αλλά ήταν σαν οι φωνές μου να ήταν βουβές.

Άηχες. Σαν ο αέρας αυτής της καλοκαιρινής νύχτας να τις εξαφάνιζε. Μέσα σε λίγα λεπτά βρισκόμασταν στο αστυνομικό τμήμα. Σε ένα δωμάτιο ανάκρισης αν έκρινα από τα περίχωρα μου. Έξω οι αστυνομικοί που με είχαν φέρει μιλούσαν χαμηλά με έναν ακόμα. Μπήκαν μέσα και ο τρίτος με ένα αγέρωχο βλέμμα και κάθισε στην θέση απέναντι μου. Κάποιος ακόμα μπήκε μέσα και κάτι που τότε μου φάνηκε περίεργο συνέβη. Μου πήρε αίμα. Όπως όταν πας για εξετάσεις αίματος. Έμεινα να κοιτάω τόσο μπερδεμένος που ούτε καν διαμαρτυρήθηκα. Έπειτα ο τρίτος άρχισε να ρωτάει ερωτήσεις. Απαντούσα σαν αποχαυνωμένος. Πού απασχολημένος από την πάλη που γινόταν μέσα στο κεφάλι μου για να κάτσω να ασχοληθώ και μαζί τους.

«Τι ναρκωτικά πήρες;» Η ερώτηση ήχησε στο μυαλό μου επαναφέροντας με στην πραγματικότητα. «Τι; Δεν πήρα τίποτα.» Απάντησα αμυντικά. « Άστα αυτά και πες τι πήρες!» Συνέχισε ο αστυνομικός με σκληρό ύφος. «Δεν πήρα τίποτα!» Απάντησα ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής μου. Ο αστυνομικός κάτι φώναξε το οποίο δεν θυμάμαι πολύ καλά κάνοντας με να νευριάσω. «ΕΙΜΑΙ ΑΝΗΛΙΚΟΣ!» Φώναξα. «Ναι... Πολύ βολικό να μην έχεις και την ταυτότητα σου ε; Σε ποιόν τα πουλάς αυτά;! Ή απαντάς ή περνάς το βράδυ στο κρατητήριο!» Είπε ο αστυνομικός. «Αλήθεια λέω! Είμαι ανήλικος! Δεν μπορείτε να με κρατήσετε πρέπει να επικοινωνήσετε με-» Άρχισα να λέω αλλά έκοψα τον εαυτό μου. Με ποιόν να επικοινωνούσαν; Με τους γονείς μου; Πλάκα θα είχε αυτό. Αυτό το τροπάρι συνεχίστηκε για αρκετή ώρα μέχρι που ένας ήχος που με έκανε να πεταχτώ πάνω. Τακούνια να χτυπούν ρυθμικά στο πάτωμα. Όχι οποιαδήποτε τακούνια. Είχα ξανακούσει αυτά τα συγκεκριμένα τακούνια. Και τότε ΜΠΑΜ!

Η μάνα μου εμφανίστηκε στην πόρτα υπερβολικά ντυμένη όπως πάντα, μια έκφραση ανείπωτου θυμού αποτυπωμένη στο όμορφο πρόσωπο της. Βλέποντας την φουρκισμένη δεν ξέρω τι με έσπρωξε αλλά άρχισα να γελάω. Ένα γέλιο μανιακό μέχρι που δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα μου. Όλοι οι υπόλοιποι έμειναν να με κοιτούν νευριασμένοι. Μετά από λίγο σταμάτησα. Ο αστυνομικός μίλησε για λίγο με την μάνα μου και τον πατέρα μου. Δεν ξέρω τι τους είπαν. Είδα το πρόσωπο της μάνας μου να χάνει και την τελευταία στάλα χρώματος και περισσότερη οργή να αποτυπώνεται στο πρόσωπο της, δεν πίστευα πως αυτό ήταν πιθανό.

Λίγο πολύ το τι έγινε ήταν το εξής. Εκείνα τα καραμελάκια δεν ήταν όσο αθώα όσο πίστευα, μου πρόσαψαν κατηγορίες του τύπου 'βρέθηκε να βανδαλίζει δημόσια περιουσία υπό την επήρεια ναρκωτικών', 'βρέθηκε με ναρκωτικά στην κατοχή του'. Δεν είχε συμβεί τίποτα από αυτά αλλά γράφτηκαν στο ποινικό μου μητρώο. Οι γονείς μου ούτε καν προσπάθησαν να με υπερασπιστούν. Η μάνα μου αν είχε την ευκαιρία θα μου φόρτωνε και άλλα μπας και μπω φυλακή και σωθεί από την ντροπή της για εμένα. Όταν γυρίσαμε σπίτι, προς μεγάλη απογοήτευση και εκνευρισμό της μαμάς μου, ήταν ίσως ότι χειρότερο είχα βιώσει εκεί μέσα τα τελευταία δεκαέξι χρόνια. Δεν ξέρω πως βρήκα την δύναμη να δραπετεύσω από αυτούς. Το μόνο που ξέρω είναι ότι βρέθηκα στην πόρτα του σπιτιού του Άρη, ο οποίος για καλή μου τύχη είχε γυρίσει μαζί με τους γονείς του εκείνο το βράδυ. Δεν θυμάμαι πολλά γιατί με το που μπήκα στην ζεστασιά του σπιτιού τους έχασα τις αισθήσεις μου. Το απόγευμα της επόμενης μέρας ξύπνησα στο νοσοκομείο, δεμένος με γάζες και επιδέσμους. Ο Άρης κοιμόταν κουλουριασμένος στο τέλος του κρεβατιού μου, η κυρία Αθηνά κρατούσε το χέρι μου προσμένοντας να ξυπνήσω και ο κύριος Θανάσης μιλούσε με τους γιατρούς.

Και κάπως έτσι, παρόλο που τώρα έχω μαυρισμένο ποινικό μητρώο για κάτι που δεν έφταιγα, κέρδισα την καλύτερη οικογένεια που θα μπορούσε κανείς να ζητήσει.

Σε τεντωμένο σχοινί

Τρεις τα ξημερώματα. "Αυτό το μέρος με τρελαίνει...οι ήχοι, οι μυρωδιές, οι απειλές! Πώς κατέληξα πάλι εδώ τον μπελά μου μέσα! Κι αυτοί οι αστυνομικοί, που τάχα κάνουν την δουλειά τους δίκαια, σεβόμενοι την προσωπικότητα του κάθε πολίτη...Τι κατηγορίες είναι αυτές που μου καταλογίζουν; "

"Δεκαεξάχρονη βανδάλισε τοπικό παντοπωλείο στη Γλυφάδα και απείλησε αισχρά τον καταστηματάρχη!"

"Εντάξει, πήγα να πάρω το κουλούρι και το γάλα χωρίς να πληρώσω, δεν το αρνούμαι! Όμως δεν κατέστρεψα, ούτε απείλησα τίποτα και κανένα. Αλλά βέβαια τι θα πουν για μια έφηβη που το ποινικό της μητρώο είναι γεμάτο μικροκλοπές."

"Στο κρατητήριο!"

"Όμως κουράστηκα, πάνε σχεδόν δύο χρόνια από τότε που έφυγα από εκείνο το καταραμένο σπίτι...και από τότε προσπαθώ να ορθοποδήσω, να βρω μια δουλειά και να αυτοσυντηρούμαι. Εε, δεν είμαι και Αγία, κάποιες φορές χρειάστηκε να πάρω στα μουλωχτά προμήθειες. Τέλος πάντων...δεν έχει νόημα να γκρινιάζω! Έχει γίνει ρουτίνα πια. Άλλη μια αυστηρή προειδοποίηση, να μην επαναληφθεί και άντε στο καλό!"

Τις σκέψεις της τολμηρής Έρρικας έπαψαν απότομα τα βαριά βήματα του αστυνομικού. Το κελί άνοιξε και εκείνη περίμενε την καθιερωμένη φράση, το γνωστό βλέμμα όμως αυτά που άκουσε δεν θύμιζαν σε τίποτα τα συνηθισμένα. Χίλια ευρώ εγγύηση για να αφεθεί ελεύθερη γιατί πλέον είναι καταγεγραμμένες 12 συλλήψεις και η ίδια έχει ξεπεράσει τα δεκαέξι έτη. "Θεέ μου!! Τι θα κάνω; Πώς θα ξεπληρώσω το ποσό...γιατί, γιατί...Αστυνόμε, σας παρακαλώ, δεν γίνεται να με αφήσετε; Δεν θα ξανακάνω τίποτα! Το υπόσχομαι!!!"

"Χίλια ευρώ ή ένας μήνας φυλάκισης!" Αυτά ήταν τα λόγια του άφησαν την Έρρικα μετέωρη. Όλα μέσα στο κεφάλι της είχαν γίνει ένα κουβάρι. Δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει...μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα. Άραγε δικαιούται έναν δικηγόρο να την υπερασπιστεί ή η τιμωρία της είναι ήδη προκαθορισμένη;

Είμαι άτυχος

Είμαι ο Garinha και είμαι 15 ετών. Ζω στην Ελλάδα από τα πέντε και η οικογένειά μου μπορεί και επιβιώνει πουλώντας στην λαϊκή. Καθημερινά βρίσκομαι σε θέση ενός μικρού κλέφτη που κλέβει τα κουτιά και το εμπόρευμα των τυροκόμων, για να μπορέσω κάποιες φορές εγώ και η οικογένειά μου να φάμε όταν δεν πάει καλά η δουλειά. Ευτυχώς, ακόμα, δεν με έχουν πιάσει, και νιώθω πολύ τυχερός για αυτό, όμως ένα πρωί της Τετάρτης στην λαϊκή της Τούμπας, εκεί που έκλεβα με μαγικό τρόπο το ωραίο και μυρωδάτο τυρί από τα Τρίκαλα, με βλέπει το αφεντικό και αρχίζει να με κυνηγάει. Τρέχαμε τουλάχιστον 10 λεπτά, μέχρι που να γυρίσω και να κοιτάξω αν με φθάνει, να χτυπάω σε μια κολώνα και να χάνω τις αισθήσεις μου. Όταν ξύπνησα ήμουνα στο αστυνομικό τμήμα, μόνος με έναν αστυνομικό που έτρωγε donut εκείνη την ώρα. Έπειτα αφού συνήλθα τελείως, άρχισε η ανάκριση, του εξήγησα τα πάντα και έφαγα μόνο 3 μέρες στην φυλακή, αλλά ο πατέρας έναν μήνα, επειδή είμαι ανήλικος. Όταν τέλειωσε το ταξίδι της φυλακή ήμουν σκεπτικός για το πώς την γλίτωσα τόσο φθηνά, επειδή είμαι παιδί και η Ελλάδα τηρεί τα δικαιώματα των παιδιών; Ίσως;

Μην το πεις σε κανέναν

Είμαι η Έινσλι και είμαι 15 ετών. Η ζωή μου καταστράφηκε από ένα γεγονός που συνέβη πριν αρκετούς μήνες, μπορεί να έχει περάσει και χρόνος. Στο αναμορφωτήριο όλα φαίνονται ανούσια και άσκοπα πλέον. Από τότε που ήμουν μικρή ο πατέρας μου με βίαζε. Με βίαζε καθημερινά, με χτυπούσε και με έβαζε να πηγαίνω να του παίρνω τσιγάρα, τσιγάρα που συνήθως έσβηναν πάνω μου. Πάντα έβρισκε μια τιμωρία για να με απειλήσει να μην το πω και όχι από τις συνηθισμένες φυσικά. Η τιμωρία μου συνήθως θα ήταν να με δέσει στο υπόγειο για κάποιες μέρες και φυσικά κανέναν δεν το ήξερε αφού η μητέρα μου είχε πεθάνει και ζούσαμε μόνο εγώ και αυτός. Μια μέρα ήρθε σπίτι με τον θείο μου και με δέσανε με σκοπό να με βιάσουν άλλη μια φορά. Δεν ήθελα να μου συμβαίνει άλλο αυτό. Έσπρωξα με τα πόδια μου τον θείο μου και χτύπησε το κεφάλι του σε μία γωνία, αιμορραγούσε και είχε σταματήσει να χτυπάει η καρδιά του. Αφού ο μπαμπάς τρομοκρατημένος με έλυσε άρχισε να με χτυπάει και να προσπαθεί να με πνίξει. Πήρα ένα άγαλμα που είχε στο κομοδίνο και τον χτύπησα στο κεφάλι. Μπήκα στο αναμορφωτήριο και όταν ενηλικιωθώ θα μπω φυλακή για κάποια χρόνια. Αυτό που το δικαστήριο δεν μπόρεσε να καταλάβει είναι ότι όλη μου η ζωή εξαιτίας αυτού του ανθρώπου ήταν μια κόλαση. Με την πράξη μου αυτή ήθελα να ξεφύγω και όχι να προκαλέσω κακό. Δεν το έκανα από εκδίκηση αλλά από οίκτο για τον εαυτό μου και για το μέλλον μου. Φοβάμαι τόσο πολύ. Το μέλλον μου γκρεμίστηκε και εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Έχω ανάγκη να δω τους φίλους μου, να πάω στο σχολείο μου τουλάχιστον να ζήσω μια ζωή που ονειρευόμουν. Κατανοώ ότι η πράξη μου δεν ήταν σωστή και πιστεύω ότι δικαίως μου δόθηκε αυτή η ποινή. Μια ευκαιρία θέλω μόνο να αποδείξω ότι δεν ήμουν εγώ το τέρας αυτής της ιστορίας.

Η ιστορία του Θίοντορ

Με λένε Θίοντορ. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Αμερική αλλά οι γονείς μου κατάγονται από την Κένυα. Είμαι 16 ετών και φοιτώ στο λύκειο. Είμαι από τους ελάχιστους έγχρωμους μαθητές του σχολείου μου, και για αυτό το λόγο η θέση μου ήταν πάντα πιο επιβαρυσμένη από των υπολοίπων. Ένα περιστατικό που με σημάδεψε ήταν η αντιμετώπιση που δέχτηκα όταν αδίκως κατηγορήθηκα για ένα έγκλημα εντός του σχολικού μου περιβάλλοντος. Μία μέρα καθώς ετοιμαζόμασταν όλοι για το μάθημα της λογοτεχνίας, μπήκε μέσα ο καθηγητής με την συνοδεία δύο αστυνομικών. Μας ανακοίνωσε ότι κλάπηκε το πορτοφόλι ενός συμμαθητή μας και ότι ο ένοχος έπρεπε να ομολογήσει αμέσως αλλιώς θα δεχόταν σκληρή τιμωρία. Τότε όλοι πάγωσαν και άρχισαν να κοιτάζονται μεταξύ τους. Δεν άργησε πολύ να έρθει η στιγμή όπου ξαφνικά όλα τα βλέμματα ήταν καρφωμένα πάνω μου. Ήμουν ο μόνος έγχρωμος μαθητής της τάξης οπότε δυστυχώς δεν μπορώ να πω ότι ξαφνιαστήκα. Χωρίς μεγάλη καθυστέρηση ο καθηγητής μου είπε να κατευθυνθώ μαζί του, στο γραφείο του διευθυντή. Δεν υπήρχαν βάσιμες κατηγορίες εναντίον μου, αλλά υπάκουσα, ελπίζοντας ότι η αλήθεια θα ανακαλυφθεί. Δεν είχα προλάβει να βγω από την αίθουσα, όταν ένιωσα τα χέρια του αστυνομικού να διασταυρώνουν τα δικά μου τόσο δυνατά που πανικοβλήθηκα και προέβαλα στοιχειώδη αντίσταση. Τότε εκείνος με χτύπησε αρκετές φορές, λες και η αντίδρασή μου δεν ήταν φυσιολογική. Με σήκωσαν, τότε, και οι δύο αστυνομικοί, και με έσερναν με το ζόρι σε όλη τη διαδρομή μέχρι το γραφείο. Ακόμη και όταν φθάσαμε στην αίθουσα δεν μου δόθηκε ποτέ η ευκαιρία να επικοινωνήσω με τους γονείς μου ή να προσπαθήσω να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Παρόλο που φανερώθηκε η αλήθεια, όλοι οι υπόλοιποι εξακολουθούσαν να με κοιτάνε με προκατάληψη και να με αποφεύγουν. Κατά την γνώμη μου ο τρόπος που αντιμετωπίστηκα ήταν πολύ λάθος και μου προκάλεσε πολλά σωματικά και ψυχολογικά τραύματα. Γενικότερα μου φέρθηκαν σαν τον χειρότερο εγκληματία και ας ήμουν απλώς ένα παιδί.

Το αίμα του ανθρώπου που του έδωσε ζωή στα χέρια του αλλά και στο δικό μου μητρώο

Γεια, είμαι η Ελισάβετ και είμαι δεκαέξι ετών και η ιστορία που θα σας περιγράψω πρόκειται για την πιο τραυματική εμπειρία που έχω βιώσει. Με κατηγορήσαν για ένα έγκλημα που δεν διέπραξα ποτέ. Λοιπόν πριν ξεκινήσω με την ιστορία θέλω να ξέρετε πως είμαι αθώα. Όλα ξεκίνησαν όταν ο πατέρας μου είχε την ιδέα να πάμε μία βόλτα στην γειτονιά μας εγώ, ο αδερφός και ο πατέρας μου, μου φάνηκε ωραία ιδέα και συμφώνησα. Πήγαμε σε ένα περίπτερο, εγώ για αναψυκτικό και ο πατέρας μου για τα τσιγάρα του, όμως δεν μπορούσαμε να βρούμε τον αδερφό μου. Ήμασταν πανικοβλημένοι μέχρι που τελικά τον βρήκαμε με κάτι παιδιά λίγο μεγαλύτερα από εμένα, τα οποία έκαναν παράνομη διακίνηση ναρκωτικών και ο αδερφός μου ήταν το “δεξί τους χέρι”. Όταν τον είδε ο πατέρας μου έγινε έξαλλος, μου είπε να πάω πίσω στο σπίτι και θα ερχόταν ύστερα με τον αδερφό μου. Προτίμησα να μην τον ακούσω οπότε πήγα και κρύφτηκα πίσω από κάτι κάδους και περίμενα να δω τι θα γίνει. Ένας από τα παιδιά που έκαναν αυτό το έγκλημα συνειδητοποίησαν πως ο πατέρας μου μιλούσε στην αστυνομία, έτσι ο ένας έβγαλε το όπλο από την τσέπη το έδωσε στον αδερφό μου και τον πυροβόλησε ακριβώς στην καρδιά. Δεν ήξερα τι να κάνω κάλεσα την αστυνομία και όταν έφτασε εκεί ο αδερφός μου κι εκείνα τα παιδιά ισχυρίστηκαν ότι το έκανα εγώ. Δεν φαντάζεστε πώς ένιωσα να με κατηγορούν για κάτι που δεν έκανα εγώ αλλά το έκανε το ίδιο μου το αίμα. Ήταν απαίσιο και το χειρότερο ήταν ότι η μητέρα μου δεν με πίστεψε όταν της είπα την αλήθεια. Όσο ήμασταν στο δικαστήριο ήθελα να ανοίξει μια τρύπα και να με καταπιεί διότι με κοιτούσε όλη η οικογένεια μου στο δικαστήριο με εκείνο το βλέμμα, λες και είμαι κάποιος δολοφόνος ή ψυχοπαθής. Όσο και να τους εξηγούσα ότι δεν το έκανα εγώ, όσο και αν προσπαθούσα να εξηγήσω ότι το έκαναν εκείνα τα παιδιά κανείς δεν με πίστευε, είπαν ότι ήμουν ένοχη και ότι δεν μου επέτρεψαν να πάω στην κηδεία του. Πήγα στην φυλακή για μισό χρόνο, ήταν η χειρότερη εμπειρία της ζωής μου. Μετά από αυτούς τους ανυπόφορους μήνες με μετέφεραν σε ένα πολύ καλό αναμορφωτήριο, αυτή την στιγμή που το γράφω αυτό βρίσκομαι στο μικρό άσπρο δωμάτιο μου, ολομόναχη περιμένοντας να χτυπήσει η μεγάλη καμπάνα για να πάω να φάω μεσημεριανό. Εύχομαι μέσα από την ψυχή μου κανείς να μην ζήσει κάτι παρόμοιο γιατί ήταν πολύ φρικτό, άδικο και το χειρότερο είναι πως το έκανε η ίδια μου η οικογένεια.

Πώς άλλαξε η ζωή μου λόγω των διακρίσεων

Ήμουν 16, σχεδόν 17 ετών όταν κατάλαβα πως το χρώμα μου επηρεάζει πολύ τον τρόπο σκέψης των άλλων απέναντί μου. Είχαμε μόλις εγκατασταθεί στην Αθήνα και ο πατέρας μου ήταν σε πολύ άσχημη κατάσταση. Ήταν ήδη άρρωστος όταν φύγαμε από το Μαρόκο και καθώς είχαμε μερικές εβδομάδες στην Ελλάδα, προσπαθούσαμε ακόμη να ανταπεξέλθουμε οικονομικά. Είχαμε ελάχιστα χρήματα, ο μπαμπάς ήθελε βοήθεια, οπότε εγώ και η μητέρα μου τα βγάζαμε πέρα δουλεύοντας με χαμηλό μισθό. Δεν ήξερα τι να κάνω και αποφάσισα να το τολμήσω, ελπίζοντας πως θα πετύχαινε. Το σχέδιό μου δεν ξεκίνησε καλά, αφού από τη στιγμή που μπήκα στο φαρμακείο και χαιρέτησα την υπάλληλο με τα σπαστά ελληνικά μου, εκείνη με ακολουθούσε με το βλέμμα της. Σκέφτηκα να γυρίσω σπίτι, αλλά στο μυαλό μου ήρθε ο πατέρας μου, ξαπλωμένος και αβοήθητος. Πήρα το κουτάκι και καθώς περπατούσα προς την έξοδο, τα γόνατά μου έτρεμαν και ήμουν λουσμένος στον ιδρώτα. Ξαφνικά, η δυνατή φωνή της υπαλλήλου με σταμάτησε και μου είπε να αδειάσω τις τσέπες μου. Όσο καθόμουν έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου, σκεφτόμουν την αδικία και ήμουν σίγουρος πως η υπάλληλος του φαρμακείου δεν με είχε δει, απλά με υποψιάστηκε λόγω του χρώματος και της προφοράς μου. Υπήρχαν δύο περιπτώσεις: είτε θα τη «γλίτωνα» με κοινωφελή εργασία, είτε θα δικαζόμουν για κάτι πιο σοβαρό. Πέρασα έναν χρόνο και λίγους μήνες στη φυλακή ανηλίκων και όχι μόνο έχασα την ευκαιρία να ενσωματωθώ στην κοινωνία ως έφηβος, αλλά έχασα και τον πατέρα μου.

Δεν είναι εύκολο να ξεφύγεις...

Είμαι η Αντελίν, είμαι 18 ετών κι εδώ κι έναν χρόνο κάνω εμπόριο ναρκωτικών. Προσωπικά παίρνω αυτές τις ουσίες από 16 χρονών όταν έχασα τους γονείς μου κι έμενα με τη γιαγιά μου η οποία δεν ήξερε ότι παίρνω ναρκωτικά. Τώρα βέβαια το έχω εξελίξει και τα πουλάω σε άλλους ανθρώπους, αν και προσπαθώ να ξεμπλέξω από αυτό. Σήμερα είναι να παραδώσω άλλο ένα πακέτο και μετά θα πω σε αυτόν που με έμπλεξε ότι θέλω να σταματήσω να ασχολούμαι με αυτά. Αφού ετοιμάστηκα κατάλληλα, δηλαδή με μαύρα ρούχα και αφού έβαλα τα χάρπια σε μια σακούλα, βγήκα έξω κι άρχισα να κατευθύνομαι στο «μέρος» όπου συναντιέμαι με τους άλλους εμπόρους και ναρκομανείς. Ήταν βράδυ και το μόνο που μπορούσα να δω είναι ένα μπλε φως. Από περιέργεια πλησίασα, ώσπου συνειδητοποίησα πώς ήταν ένα περιπολικό και λογικό αφού η περιοχή είναι βουτηγμένη στην εγκληματικότητα. Άρχισα λοιπόν να τρέχω πίσω από κάτι δέντρα για να μην με πάρουν είδηση. Για κακή μου τύχη όμως, ένας αστυνομικός με κατάλαβε και με πήρε από πίσω.

- Στάσου ακίνητη, μου είπε. Όμως εγώ δεν τον άκουσα και συνέχισα να τρέχω με μεγαλύτερη ταχύτητα. Το ίδιο έκανε κι εκείνος και με έπιασε.
- Τι έχει μέσα η σακούλα; Με ρώτησε.
- Τίποτα, απάντησα.
- Άνοιξε την να δω, είπε αλλά εγώ δεν έκανα καμία κίνηση κι έτσι αποφάσισε να την πάρει μόνος του.
- Συλλαμβάνεσαι για παράνομο εμπόριο άκρως επικίνδυνων ναρκωτικών σε μεγάλες ποσότητες.

Δεν μίλησα, απλώς του έδωσα τα χέρια μου για να τα δέσει στις χειροπέδες. Ήξερα ότι κάποια στιγμή θα γινόταν κι αυτό.

5 μέρες αργότερα

Έγινε το δικαστήριο κι αποφασίστηκε να φυλακιστώ για έναν χρόνο κι αν δείξω καλή διαγωγή, ίσως βγω πιο γρήγορα. Να πω την αλήθεια, το περίμενα πολύ χειρότερο, αλλά τελικά παρόλο που κάνω κάτι κακό μου φερθήκαν με σεβασμό κι αξιοπρέπεια, όπως αρμόζει στον καθένα. Τελικά, ενώ προσπαθούσα να ξεμπλέξω, έμπλεξα χειρότερα. Δεν είναι εύκολο να ξεφύγεις.

Ο λάθος χειρισμός

Σήμερα είναι η δίκη, ο δικηγόρος μου είναι ανήσυχος και η μαμά μου δεν έχει έρθει ακόμη. Μακάρι να μην το είχα κάνει ! Αλλά ο Μάριος θα με έσπαγε στο ξύλο με τη συμμορία του αν δεν του έδινα τα χρήματα. Τέλος ! Θα τους πω ότι αυτός με ανάγκασε να κλέψω εκείνο το βιβλιοπωλείο στην Καλαμαριά. Ανοίγει η πόρτα. Όλοι σηκώνονται. Μπαίνει το προεδρείο στην αίθουσα. Ανησυχώ. Η μαμά μου ακόμη να φανεί. Ο δικαστής καλησπερίζει και μπαίνει αμέσως στο θέμα.

-Δικαστής : Σήμερα δικάζεται ο Τάσος Παπαδημητρίου για τα αδικήματα της κλοπής και για εγκατάλειψη θύματος.

- Καλώ τους μάρτυρες. Κύριε Καντακουζηνέ τι έχετε να πείτε;

- Κατακουζηνός: Ο νεαρός μπήκε στο μαγαζί και μου ζήτησε να φέρω τετράδια τα οποία βρισκότουσαν σε άλλο χώρο του βιβλιοπωλείου, είδα τον νεαρό να τρέχει με τα χρήματα του ταμείου και τον σταμάτησε ένας κύριος.

-Δικαστής : Σας ευχαριστούμε πολύ ! Κύριε Τάσο τι έχετε να πείτε;

-Εγώ : (Ταραγμένος και με τρεμάμενη φωνή απαντώ) : Δεν ήθελα να κάνω κάτι τέτοιο ! Με ανάγκασαν και με απείλησαν ότι εάν δεν το έκανα θα με χτυπούσαν. Ζήτηω συγγνώμη για αυτό που προκάλεσα.

-Δικαστής : Πώς ονομάζεται το άτομο που σας απείλησε;

Εγώ : Μάριος Μουστοξύδης

- Δικαστής : Η δίκη αναβάλλεται επ' αόριστον μέχρι να βρεθεί ο κύριος Μάριος Μουστοξύδης. Ακούγονται ψίθυροι από τις κερκίδες, το προεδρείο φεύγει και ο Δικαστής με πλησιάζει και μου λέει :

-Δικαστής : Ξέρω την κατάσταση σου και για ποιους λόγους το έκανες αλλά πρέπει να προσέχεις τι κάνεις και να μεταχειρίζεσαι τα δικαιώματά σου.

-Εγώ : Εντάξει και σας ευχαριστώ για τη στήριξη !

Η μαμά μου με πλησιάζει με αγκαλιάζει και μού λέει να πάμε σπίτι !!!!

Ο μικρός ακροβάτης

Με λένε Yioussef. Είμαι από τη Συρία. Σπίτι μου, ο δρόμος. Εδώ και 15 χρόνια, από την πρώτη στιγμή που θυμάμαι τον εαυτό μου. Μεγάλωσα γυρνώντας σε αριστοκρατικές συνοικίες, λέγοντας στους πλούσιους θαμώνες των εστιατορίων: «Θα σου κάνω μία τούμπα, θα μου δώσεις μισή λίρα;». Η τούμπα της συμπόνιας όμως έγινε η τούμπα της ελευθερίας. Με τον καιρό εξελίχθηκα... έγινα ακροβάτης και έτσι κατάφερα να περάσω παράνομα στην Ελλάδα. Μόνος μου, χωρίς γονείς, χωρίς τη συνδρομή κανενός. Ο δρόμος είναι ακόμη το σπίτι μου, και το επάγγελμά μου ακόμη το ίδιο... Καλλιτέχνης του δρόμου – ακροβάτης.

Η καταιγίδα δεν έλεγε να κοπάσει εκείνο το απόγευμα στη Θεσσαλονίκη. Εγώ παρόλα αυτά, στο δρόμο, να κάνω ακροβασίες, να εξασφαλίζω τα «προς το ζην» της ημέρα. Ξαφνικά, στο δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας, διακρίνω την ταμπέλα ενός οδοντιατρείου να κρέμεται επικίνδυνα με κίνδυνο να τραυματίσει τους περαστικούς. Με ένα σάλτο σκαρφάλωσα στο μπαλκόνι να διορθώσω την ταμπέλα. Προς έκπληξή μου όμως στο κατέβασμα με περίμεναν δύο αστυνομικοί. Οδηγήθηκα αμέσως στο τμήμα. Χωρίς εξηγήσεις, άλλωστε σε ποια γλώσσα να δοθούν.

Μ' έβαλαν σε μια παλιά ξύλινη καρέκλα. Γύρω μου έξι αστυνομικοί να φωνάζουν απειλητικά και να κρατάν δεμένα τα χέρια μου με χειροπέδες. Τα βρεγμένα μου ρούχα κολλούσαν στο κορμί μου και το κρύο γινόταν πιο δυνατό. Έτρεμα από το φόβο και το κρύο. Δεν έδωσαν σημασία. Φωνές, απειλές, χλευασμοί, όλοι γύρω μου με υψωμένο το ανάστημα και βλέμμα βλοσυρό. Και εγώ να μην καταλαβαίνω ούτε λέξη. Ξάφνου μπαίνει μέσα ο αξιωματικός υπηρεσίας. Τους βάζει τις φωνές. «Τι κάνετε;» τους λέει. «Δε βλέπετε ότι είναι παιδί;». Ντροπή σας! Και άλλα πολλά, που δε μπορούσα να καταλάβω. Η παρουσία του μου φάνηκε σαν άγγελος. Έκλαιγα με δάκρυα χαράς βλέποντάς τον να αντιδρά στους συναδέλφους για την εκφοβιστική και απάνθρωπη συμπεριφορά τους. Ήξερα πια ότι ήμουν πλέον ασφαλής.

Ένα πινέλο χωρίς χρώματα

Όσοι έχετε βρεθεί σε αστυνομικό τμήμα, θα ξέρετε ότι δεν είναι η καλύτερη εμπειρία. Όλοι σου συμπεριφέρονται σαν να είσαι ο ύπατος εγκληματίας και νιώθεις ότι είσαι ένα ακόμη από τα προβλήματά τους. Οι αστυνομικοί τρέχουν πάνω-κάτω και είναι απότομοι. Όμως, θα αναρωτιέστε πώς βρέθηκα εκεί.

Η αλήθεια είναι πως ούτε εγώ ξέρω. Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Τώρα είμαι 15 χρονών και έχω έναν αδερφό, τον Πέτρο, που είναι 10 χρονών. Η κατάσταση με τους γονείς μας ήταν απ'την αρχή ανθυγιεινή. Δεν μας ήθελαν και πάντα, είχαμε την εντύπωση ότι “γίναμε” κατά λάθος. Σπάνια μας μιλούσαν, οπότε είχαμε μόνο ο ένας τον άλλον. Τότε ήταν που μας παράτησαν-γιατί μας παράτησαν-στο ορφανοτροφείο, όταν εγώ ήμουν 8 και ο Πέτρος 3.

Εκεί, η κατάσταση δεν ήταν ιδανική, αλλά δεν μπορούσαμε να κατηγορήσουμε κανέναν. Τουλάχιστον δε βρωμούσε τσιγάρο και αλκοόλ και μας έδιναν δείγματα προσοχής. Εγώ και ο αδερφός μου παίζαμε μαζί.

1 χρόνο μετά, έμεινα μόνη. Ο αδερφός μου υιοθετήθηκε. Το ορφανοτροφείο σκοτεινίασε. Κάτι μέσα μου άδειασε. Ο αδερφός μου ήταν το πινέλο που έβαζε χρώμα στη ζωή μου.

Πέρασαν 5 χρόνια χωρίς να έχουμε καμία επαφή. Όμως, κάτι φούντωσε μέσα μου και το μυαλό μου γέμισε με μία μόνο σκέψη: Να βρω τον αδερφό μου. Σαν να είχα τυφλωθεί, εισέβαλα στο γραφείο της διεύθυνσης και έψαχνα μανιωδώς για το πού βρισκόταν εκείνος. Το βρήκα σε κάτι χαρτιά. Ετοιμάστηκα και κίνησα να τον βρω, χωρίς να σκέφτομαι τις συνέπειες. Ταξίδεψα με το λεωφορείο και έφτασα. Χτύπησα το κουδούνι και στην πόρτα εμφανίστηκε μία γυναίκα.

-Ποια είσαι εσύ;ρωτάει.

-Η αδερφή του Πέτρου, λέω, και μου έκλεισε την πόρτα.

Ξαναχτυπούσα την πόρτα τις τρεις επόμενες μέρες, αλλά τίποτα. Πλημμύρισα από οργή. Όρμησα στην πόρτα και χτυπούσα βίαια. Κατά λάθος έσπασα το τζάμι. Απειλούσα πως θα κάψω το αυτοκίνητο. Ξαφνικά, άκουσα σειρήνες και είδα δύο αστυνομικούς να με αρπάζουν και να με σέρνουν στο περιπολικό. Έτσι έφτασα στο τμήμα. Ήμουν ένα παράσιτο ακόμα και για τον αδερφό μου.

Αργότερα, ήρθαν από το ορφανοτροφείο για να με “μαζέψουν”. Ήξερα ότι ήθελαν να τελειώσουν γρήγορα με εμένα, άρα κανείς τους δεν θα με υπερασπιζόταν στη δίκη. Έβαλα τα κλάματα. Μετά από μία νύχτα εφιαλτική, ακούω κι άλλες σειρήνες, αλλά αυτή τη φορά ήταν το “Χαμόγελο του παιδιού”. Γιατί;

Αυτή η απορία μού λύθηκε όταν είδα στα μάτια μου τον αδερφό μου. Μου εξήγησε ότι με τη φασαρία στο σπίτι του, κατάλαβε ότι ήμουν εγώ. Μου είπε πως οι γονείς του δεν του είπαν τίποτα για να μη δημιουργηθούν εντάσεις και αυτός θύμωσε. Απαίτησε να πάει στο τμήμα και να τηλεφωνήσει στο “Χαμόγελο του παιδιού”, για να με υπερασπιστεί. Ήξερε ότι δεν μου άρεσε το ορφανοτροφείο.

Έτσι, μία νέα ζωή αρχίζει για εμένα. Πήγα στο “Χαμόγελο του παιδιού”, όπου με νοιάζονται και νιώθω ότι ανήκω κάπου. Εκεί, κατάλαβα πως πρέπει να σκέφτομαι πριν πράξω και με καθοδήγησαν στη σωστή συμπεριφορά. Με τον αδερφό μου, πλέον, βρίσκομαι μία φορά την εβδομάδα.

Καλός μπάτσος, κακός μπάτσος

Το όνομά μου είναι Αλέξανδρος. Θέλω να σας διηγηθώ την ιστορία που έζησα πέρυσι το καλοκαίρι. Περίεργο καλοκαίρι! Covid-19, φόβος και αλλοφροσύνη! Η παρέα μου κι εγώ θελήσαμε να κάνουμε την επανάστασή μας! Γνωρίζαμε ότι απαγορεύονταν οι συναθροίσεις άνω των εννέα ατόμων, εμείς ήμαστε δεκαπέντε! Ανάψαμε φωτιά δίπλα στη θάλασσα, μουσική, χορός, τραγούδι! Ξαφνικά ακούσαμε σειρήνες και φωτίστηκε ο τόπος! Χωρίς να το καταλάβω βρέθηκα στο αστυνομικό τμήμα. Ο αστυνομικός που μου πήρε κατάθεση δεν ήταν καθόλου ευγενικός. Όταν του είπα την ηλικία μου (16 χρονών) με κοίταξε υποτιμητικά και κάτι μουρμούρισε μέσα απ' τα δόντια του. Ένωσα ντροπή και κατέβασα το κεφάλι. Με ένα νεύμα άκοιμφο μου είπε να πάω στην άκρη και να περιμένω. Φόβος και απελπισία με κυρίευσαν, δεν ήξερα πως θα καταλήξει όλη αυτή η ιστορία! Ο ένας μετά τον άλλον δίνανε κατάθεση και στο τέλος ο αστυνομικός μας έβαλε τις φωνές, χαρακτηρίζοντάς μας ανεύθυνους και παρτάκηδες. Κατεβάσαμε τα κεφάλια και δεν μιλούσε κανένας, μερικοί έκλαιγαν με λυγμούς, άλλοι προσπαθούσαν να το παίξουν δυνατοί, αλλά κι αυτοί λύγησαν στο τέλος!

Πέρασαν τέσσερις βασανιστικές ώρες. Στο δωμάτιο που μας είχαν, μήκε τώρα ένας άλλος αστυνομικός. Μας χαμογέλασε και μας ρώτησε αν θέλαμε κάτι να πιούμε ή να φάμε. Άρχισα να αναθαρρεύω κι εγώ και οι φίλοι μου. Ο κύριος Χρήστος, όπως μας είπε ότι τον λένε, μας μίλησε για αρκετή ώρα και μας έδωσε να καταλάβουμε πόσο ανεύθυνο και επικίνδυνο ήταν αυτό που κάναμε! Με όμορφο τρόπο και με σεβασμό για το μικρό της ηλικίας μας, μας εξήγησε τα δικαιώματα αλλά και τις υποχρεώσεις μας. Στο τέλος μας είπε με ένα πονηρό χαμόγελο, ότι αυτή τη φορά μας τη «χαρίζει», αλλά την επόμενη....

Εμείς μόνο που δεν πετούσαμε από την χαρά μας που τα πράγματα δεν είχαν άσχημη κατάληξη. Επιπλέον μάθαμε ότι αυτό που κάναμε ήταν λάθος επειδή ο αστυνόμος μας το εξήγησε με όμορφο τρόπο.

Παράσιτο

Είμαι ο Δημήτρης, είμαι 17 και είμαι από την Αλβανία. Ήρθα στην Ελλάδα με τις 2 αδελφές μου και τους γονείς μου πριν 4 χρόνια. Ήταν μια καινούρια αρχή, επί τέλους θα ζούσαμε μια σταθερή και κανονική ζωή. Το σχέδιο ήταν ο μπαμπάς μου να βρει πρώτος δουλειά, ενώ η μαμά μου θα μας πρόσεχε. Πέρασε 1 μήνας στην Ελλάδα και για τον μπαμπά μου ήταν αδύνατο να βρει δουλειά και οι τσακωμοί στο σπίτι άρχισαν. Συνήθως κάλυπτα τα αυτιά των αδελφών μου, εμένα δεν με πείραζε τόσο, το είχα συνηθίσει.

Είχε περάσει ένας χρόνος και με το ζόρι είχαμε λεφτά για το ενοίκιο μας. Ο μπαμπάς μου δεν είχε βρει ακόμα σταθερή δουλειά και αναρωτιόμουν πώς είχαμε ακόμη σπίτι. Η μαμά μου ήθελε να γυρίσει πίσω στην Αλβανία. Εκεί τουλάχιστον ήταν η οικογένειά μας. Προσπαθούσε να πείσει και τον πατέρα μου αλλά ήταν πολύ περήφανος για να αποδεχτεί ότι απέτυχε. Έτσι, μια μέρα πήρε την μικρότερη αδελφή μου και έφυγε μέσα στο βράδυ. Δεν είμαι νευριασμένος μαζί της, είμαι αγόρι και έπρεπε να μείνω με τον πατέρα μου. Η άλλη αδελφή μου δεν είχε μιλήσει τόσο για το θέμα αλλά από τότε που έφυγε η μητέρα μας έχει αλλάξει. Αντιθέτως ο πατέρας μου δεν ήταν απλώς θυμωμένος μαζί της, την μισούσε και το μίσος αυτό το έβγαζε πάνω μου καθημερινά. Όσο περνούσαν τα χρόνια τόσο χειρότερη γινόταν και η ζωή μας. Δεν έλεγα κάτι στον πατέρα μου από τη στιγμή που είχαμε φαγητό και η αδελφή μου ήταν καλά, δεν ήθελα να παραπονεθώ. Όταν όμως χτύπησε την αδελφή μου ήξερα ότι κάτι έπρεπε να κάνω. Αποφάσισα να μοιάσω στη μητέρα μου κι έτσι πήρα την αδελφή μου από το χέρι και το σκάσαμε. Νομίζω ότι ο μπαμπάς ποτέ δεν μας έψαξε. Αλλά η ζωή στο δρόμο δεν ήταν καλύτερη. Έτσι, αναγκάστηκα να κλέβω για να επιβιώσουμε.

Αυτό ήταν πριν 6 μήνες. Τώρα βρίσκομαι σε ένα αστυνομικό τμήμα, αφού με έπιασαν για κλοπή. Με αντιμετωπίζουν σαν παράσιτο, δεν είμαι ικανός να μοιραστώ την ιστορία μου. Αναρωτιέμαι αν όλα αυτά μας άξιζαν...

Ήταν σα να βασάνιζα την ίδια μου την καρδιά.

Φταις όμως κι εσύ. Εσύ ήρθες κοντά μου. Σε είχα κλωτσήσει τόσες φορές, δεν ήξερες τι σε περίμενε; Εμείς είμαστε μια σκληρή παρέα. Οι φίλοι μου λεν ότι σ' αυτή τη ζωή πρέπει να μη δείχνουμε έλεος. Και σίγουρα έχουν δίκιο. Είναι οι μόνοι φίλοι που έχω. Στο παλιό μου χωριό είχα ένα σκύλο. Όταν φύγαμε ο μπαμπάς δε με άφησε να τον πάρω. Αν ήταν η μαμά, μπορεί να με άφηνε, αλλά μπορεί πάλι να έκανε λάθος. Όταν με πλησίασες... Όχι πως μοιάζετε, ο Πιτ ήταν όμορφος. Αλλά τα μάτια σας...

Φταίω κι εγώ που μπερδεύτηκα και σε χάιδεψα. Και τους μπήκε η αμφιβολία μήπως δεν είμαι σαν κι αυτούς. Εγώ είμαι, αλλά έπρεπε να το αποδείξω. Εγώ δεν έχω άλλους φίλους. Κι εσύ δεν έτρεξες... Είδες που έχουμε δίκιο; Όποιος δε ξέρει να προστατέψει τον εαυτό του, να μη ζητάει και τα ρέστα... Με εμπιστεύτηκες. Πού με ήξερες και με εμπιστεύτηκες; Μετά έκλαιγες και ούρλιαζες.. Κι εγώ ούρλιαζα από χαρά! Που κατάφερνα ένα τόσο δύσκολο πράγμα. Να σε δέσω, να σε κρεμάσω, να βρω μια μεγάλη πέτρα, να στην πετάω, να ουρλιάζεις, να ουρλιάζεις, να ουρλιάζω πιο δυνατά για να μην σε ακούω.

Γλύτωσες τη φωτιά γιατί μας είδαν. Αναγνώρισαν τον Γιώργο και κατάλαβαν ποιοι είμαστε. Όλοι είπαν ότι το έκανα μόνος μου κι αυτοί μόνο έβλεπαν. Αλήθεια είπαν βέβαια. Εγώ όσες φορές με ρώτησαν εδώ στην Αστυνομία «Γιατί το έκανες αυτό ρε αλήτη;» δεν είπα τίποτα. Μια φορά μόνο είπα: «Έτσι μου ήρθε» κι έφαγα ένα χαστούκι. Είναι και οι φίλοι μου εδώ. Αυτόφωρο διαδικασία το λένε, σύλληψη δηλαδή. Αύριο στις 12 θα πάμε στον εισαγγελέα. Αλλά δεν θα δικαστώ αμέσως γιατί είμαι ανήλικος. Θα ερευνήσουν το σπίτι μου όμως.

Φοβάμαι να κοιμηθώ το βράδυ εδώ μόνος μου. Φοβάμαι το μπαμπά μου, τον τρόπο που με κοίταξε όταν τον φώναξαν εδώ. Φοβάμαι τη φυλακή, φοβάμαι ότι δεν θα έχω φίλους όταν βγω, φοβάμαι.. Φοβάμαι να κοιμηθώ να μην ονειρευτώ τα ουρλιαχτά σου.

Έμαθα ότι σώθηκες. Φοβάμαι μη σε συναντήσω στο δρόμο και θέλεις να με εκδικηθείς. Αλλά εσύ ίσως να ξέρεις ότι όταν σε βασάνιζα ήταν σα να βασανίζω την ίδια μου την καρδιά. Αλλά έπρεπε να γίνεις σκληρός κι εσύ σαν εμένα και τους φίλους μου.

Η δικαιοσύνη είναι η μεγαλύτερη ψευδαίσθηση

(Το παρακάτω κείμενο είναι σελίδες από το ημερολόγιο ενός αγοριού που διαγνώστηκε με σχιζοφρένεια. Το κείμενο περιέχει διάφορα συμπτώματα ασθενών)

15 Απριλίου

Νιώθω ότι με παρακολουθούν... Τελευταία έχω συνέχεια αυτή την αίσθηση... Επίσης δεν έχω πολλή ενέργεια αλλά αυτό ίσως οφείλεται στη δυσκολία μου να κοιμηθώ. Η οικογένεια και οι φίλοι μου λένε πως η συμπεριφορά μου έχει αλλάξει και ότι σιγά σιγά απομακρύνομαι από την κοινωνική ζωή. Δε θέλω να γίνομαι καχύποπτος αλλά νομίζω έχουν κάτι εναντίον μου... Παρεμπιπτόντως δεν έχουν δίκιο. Έχω κάνει πολλούς καινούριους φίλους του οποίους δεν τους γνωρίζουν. Δεν με πειράζει όμως η δυσπιστία τους. Πλέον αντιμετωπίζω κάθε κατάσταση με αναίτια γέλια.

27 Απριλίου

Σήμερα έγινε κάτι παράξενο... Φέρθηκα σαν πραγματικός ήρωας αλλά αντιμετωπίστηκα σαν τρελός! Περπατούσα με τους καινούριους φίλους μου στο πάρκο. Οι περαστικοί παρεμπιπτόντως με κοίταζαν πολύ περίεργα, σα να μιλούσα στον εαυτό μου. Τέλος πάντων, καθώς περπατούσαμε είδα ένα μικρό αγοράκι. Ήμουν σίγουρος ότι ήταν σε κίνδυνο. Μία γυναίκα που καθόταν παραπέρα το κοίταζε επίμονα. Έτσι, το άρπαξα από το χέρι και άρχισα να τρέχω. Ήθελα απλά να το προστατέψω. Η γυναίκα άρχισε να τσιρίζει και φώναζε την αστυνομία. Εκείνοι με ακινητοποίησαν και με βίαιο τρόπο με έστειλαν στο κρατητήριο.

17 Μαΐου

Διαγνώστηκα με σχιζοφρένεια. Η γυναίκα ήταν η νταντά του παιδιού και οι καινούριοι μου φίλοι δεν είναι καν αληθινοί. Τώρα είμαι καλύτερα. Παίρνω τακτικά την φαρμακευτική μου αγωγή και είμαι σε θέση να ξεχωρίσω την πραγματικότητα από τις ψευδαισθήσεις. Παρόλα αυτά, δεν θα ξεχάσω ποτέ το βράδυ που πέρασα στο αστυνομικό τμήμα.

Δεν είχα ξανανιώσει τόσο μόνος. Έκανα παράλογες σκέψεις και άκουγα φωνές και θορύβους. Μπορούσα να μυρίσω την υγρασία στο τοίχο και να δω την μούχλα κολλημένη στα πατώματα. Ήθελα να επικοινωνήσω με την οικογένειά μου αλλά δεν ήξερα πώς. Μόλις είχα κλείσει τα 18 οπότε ήμουν ουσιαστικά μόνος.

Δεν ήξερα γιατί ήμουν εκεί. Δεν ήμουν εγκληματίας. Νόμιζα ότι δεν είχα κάνει τίποτα κακό.

Οι αστυνομικοί δεν με αντιμετώπισαν με σοβαρότητα. Θεώρησαν πως ήμουν τρελός και δεν μου έδωσαν σημασία. Εγώ όμως ήμουν κατατρομαγμένος. Δε καταλάβαινα τί είχε συμβεί αλλά ένιωθα φόβο και αδικία. Μέχρι να ενημερωθεί η οικογένειά μου είχα ήδη αρχίσει να κάνω αρνητικές σκέψεις που θα επηρέαζαν την υγεία μου.

Τελικά, η οικογένεια του μικρού αγοριού αποφάσισε να μην μου κάνει μήνυση. Η δική μου όμως με έστειλε σε ψυχιατρική κλινική για την θεραπεία μου. Όπως προανέφερα, τώρα είμαι καλύτερα. Ο τρόπος όμως με τον οποίο αντιμετωπίστηκα στο αστυνομικό τμήμα ήταν απαράδεκτος. Δεν με σεβάστηκαν. Για αυτούς δεν ήμουν άνθρωπος αλλά ένας τρελός με ψευδαισθήσεις. Κανείς δεν ήταν σε θέση να αντιμετωπίσει την κατάσταση στην οποία βρισκόμουν. Η καλύτερη και η ευκολότερη λύση ήταν να με αφήσουν σε ένα κελί για όλο το βράδυ. Η άγνοια και η ανικανότητα των αστυνομικών οδήγησε στην επιδείνωση της διαταραχής μου. Δεν ήμουν εγκληματίας ούτε τρελός αλλά αντιμετωπίστηκα έτσι. Έχασα κάθε ίχνος αξιοπρέπειας και καταπατήθηκαν τα δικαιώματά μου. Ένιωθα σαν σκουπίδι, τιποτένιος και ανήμπορος. Όσο σκέφτομαι πόσο διαφορετικά θα μπορούσα να εξελιχθούν τα πράγματα τόσο πιο πολύ θυμώνω. Αυτό που πέρασα δεν το εύχομαι ούτε στον χειρότερο εχθρό μου.

“Η βία προκαλεί βία”

Μεγάλωσα σε ένα σπίτι γεμάτο θύμο, βία, ψυχική και σωματική κακοποίηση. Όλα ξεκίνησαν όταν πέθανε ο μπαμπάς μου και η μαμά μου παντρεύτηκε κάποιον άλλον, ο οποίος ήταν πατριός μου. Κάθε μέρα στο σπίτι, μου ασκούσε σωματική αλλά και ψυχική κακοποίηση όσο σε εμένα τόσο στον αδερφό μου και στην μητέρα μου. Έμαθα από πολύ μικρή ηλικία ότι η βία είναι τρόπος ζωής και θα πρέπει να κάνω κι εγώ το ίδιο. Έμπλεκα σε καβγάδες, σε τσακωμούς και πολλές φορές οι δάσκαλοι με έβαζαν τιμωρία. Ώσπου μια μέρα, είχα τσακωθεί με ένα παιδί, πήρα ένα μαχαίρι μαζί μου στο σχολείο, ώστε να το φοβίσω. Εκείνος είπε ότι θα το πει στην διευθύντρια και από τον φόβο και τον τρόμο που ένιωθα, κατά λάθος το τραυμάτισα πολύ σοβαρά. Αμέσως, τον πήγαν στο νοσοκομείο. Τον είχαν πάρα πολύ καιρό στην εντατική, όλους αυτούς τους μήνες είχα πάρα πολλές τύψεις και ενοχές. Ήρθε η αστυνομία στο σπίτι μου και είπε σε εμένα και στους γονείς μου να πάμε στο αστυνομικό τμήμα. Μετά από λίγες μέρες με δίκασαν ενώ δεν έφταιγα εγώ! Άλλοι με έμαθαν να ασκώ βία και να συμπεριφέρομαι έτσι στους άλλους. Η μαμά μου ήξερε ότι δεν έφταιγα εγώ, αλλά φοβόταν να μιλήσει. Ο πατριός μου την απειλούσε, ότι άμα τολμήσει να πει κάτι σε κάποιον θα μου κάνει κακό. Η μαμά μου όμως δεν μπορούσε να με βλέπει άλλο έτσι, να με χτυπάει και να μου μιλάει άσχημα αυτός ο άνθρωπος ούτε να κάνει υπομονή για πάντα. Στο δικαστήριο η μαμά είπε επιτέλους την αλήθεια, έτσι η μαμά και αυτός πήραν διαζύγιο, του κάναμε περιοριστικά μέτρα ώστε να μην μπορεί να μας ξανά ενοχλήσει και του επέβαλαν ποινή φυλάκισης 8 μηνών και για 3 χρόνια θα κάνει εθελοντική εργασία στον Δήμο, μιας περιοχής.

Τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται

Σε μια μικρή πόλη της Ηπείρου, ζούσε μια οικογένεια με πολλά προβλήματα. Η οικογένεια αυτή, δεν διέφερε σε τίποτα με τις άλλες, αλλά ταυτόχρονα δεν έμοιαζε και σε τίποτα. Ο πατέρας όντας υπάλληλος, δούλευε αυστηρό οχτάωρο. Η μητέρα ασχολούνταν με τα οικιακά. Όταν γυρνούσε ο πατέρας στο σπίτι, ασχολούνταν μόνο με τα προβλήματα του κλάδου και της δουλειάς. Ταυτόχρονα, έλεγε στη γυναίκα του κάτι που θυμάμαι χαρακτηριστικά «Γυναίκα... πιάσε μια μπύρα». Εγώ ήμουν πολύ φίλος με την κόρη της οικογένειας.

Ένα απόγευμα μόλις έφτασα στο σπίτι τους για να μελετήσω με την φίλη μου, κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά στο σπίτι. Υπήρχε από την αρχή μια μικρή αναταραχή. Όταν έφυγα από το σπίτι μετά από 3 ώρες, και μόλις πάτησα το πόδι μου στο πεζοδρόμιο, βγαίνοντας από την αυλή του σπιτιού, άκουσα μια γυναικεία κραυγή γνωστή για εμένα. Ήταν η μητέρα όπου μόλις εντόπισε τον πατέρα νεκρό. Η φίλη μου είχε αναφέρει γενικά ότι ο πατέρας ήταν σχετικά βίαιος και είχε πολλούς εχθρούς. Εγώ ήμουν εξοργισμένος με αυτή την κατάσταση και προσπαθούσα να τον κάνω να σταματήσει να συμπεριφέρεται έτσι στην αρχή με τα λόγια αλλά σύντομα άρχισα τις πράξεις με μικρά αποτελέσματα. Έπρεπε κάτι να κάνω! Αυτό όμως δεν το είχα κάνει εγώ! Κάποιος φέρεται να έριξε λάδι και βενζίνη στο μπάνιο του σπιτιού και ο πατέρας την πλήρωσε.

Για κακή μου τύχη, εγώ ήμουν ο τελευταίος που πήγα στο μπάνιο εκείνη την μέρα. Τα αποτυπώματα και το γενετικό υλικό όπου βρήκε η αστυνομία ήταν μόνο δικό μου. Μετά από 3 μέρες, ήρθαν στο σπίτι μου όπου με ανάγκασαν με τη βία να τους ακολουθήσω στο αστυνομικό μέγαρο της κοντινότερης μεγάλης πόλης. Εκεί άρχισαν να με κατηγορούν για δολοφονία. Τελικά, με λοιπά στοιχεία κατάφεραν να με πάνε στα δικαστήρια. Εγώ τότε και σε μια ηλικία που βρισκόμουν, δεν καταλάβαινα την σοβαρότητα της κατάστασης. Ευτυχώς και για κακή του τύχη, έτυχε να περάσει ο δολοφόνος του πατέρα και να κοιτάει περίεργα το σπίτι. Ο αστυνομικός που πρόσεχε το σπίτι, ανέφερε το περιστατικό στον υπεύθυνο της υπόθεσης. Εκείνοι μετά από κάποιες διαδικασίες έφτασαν στα ίχνη του και μετά όλα πήραν τον δρόμο τους.

Αυτό που μου έμεινε από αυτή την ιστορία είναι ότι τα παιδιά που για οποιοδήποτε λόγο βρίσκονται μπλεγμένα σε μια υπόθεση ακόμα και να μην φταίνε, τα αντιμετωπίζουν πολύ σκληρά και σαν τον χειρότερο εγκληματία. Αυτό κάποια στιγμή πρέπει να αλλάξει!

Όταν χάνεσαι... είναι για πάντα;

«Πώς βρέθηκα μπλεγμένος έτσι; Το μόνο που ήθελα ήταν ένα σκέιτμπορντ, ένα μαύρο σκέιτμπορντ σαν αυτό που βλέπω στην πλατεία να έχουν οι άλλοι. Τώρα με κοιτούν λες και είμαι λεπρός, με έβαλαν να καθίσω σε μια ξύλινη άβολη καρέκλα, οκ δεν περίμενα και μεταξένιο καναπέ. Περιμένω να έρθει κάποιος πώς το είπαν να δεις; Α, να με αναλάβει. Δικηγόρος, κοινωνικός λειτουργός, κάτι τέτοιο.

Ένα τηλέφωνο δικαιούμαι, ποιον να πάρω όμως; Τη μάνα μου άφαντη. Πατέρας δεν υπάρχει, έχουμε να τον δούμε από πρόπερσι το Πάσχα. Στις ειδήσεις των οκτώ με χειροπέδες μέλος συμμορίας Ρώσων και Γεωργιανών μαφιόζων που λήστευε σπίτια στα νότια προάστια. Ο αδελφός μου ο Σεργκέι ίσως να ήταν μια καλή λύση αν και δεν έχω το κινητό του, ή μάλλον έχει τόσα πολλά κινητά όσα και ταυτότητες, δεν ξέρω ποιο να πάρω και ποιος θα το σηκώσει.

Κάτσε τώρα εδώ Ντιμίτρι, μου είπαν, να δούμε τι θα κάνουμε με σένα. Καλή ακούγεται η κυρία αυτή. Λες να τη σκαπουλάρω; Μακάρι, γιατί δεν είχα κακή πρόθεση. Είδα το σκέιτμπορντ αραγμένο έξω από το σπίτι, σκέφτηκα, μπα για να το έχουν αφήσει εκεί μάλλον δεν το θέλουν, για πέταμα το έχουν. Ήμουν και σε άλλη γειτονιά, είχα πάρει το μετρό για βόλτα και όπου με βγάλει. Κατέβηκα Γλυφάδα. Πωπω τι είναι εδώ, ποιοι μένουν, λεφτάδες... Τέλος πάντων, εκεί που περπατούσα να σου το μαύρο ολοκαίνουργιο σκέιτμπορντ. Ήταν λες και με καλούσε να το αρπάξω και να πάω μια βόλτα. Τι αξία να έχει ένα σκέιτμπορντ για αυτούς, για μένα μεγάλη, για αυτούς άλλο ένα παιχνίδι με ημερομηνία λήξης θα είναι. Το αρπάζω και είμαι έτοιμος να φύγω. Εκείνη την ώρα βγαίνει ένα δεκάχρονο από το σπίτι. Αυτό είναι δικό μου, πιάστε τον, αρχίζει να φωνάζει λες και έκλεψα τα εκατομμύρια. Για κακή μου τύχη περνούσε ένα αστυνομικός. Μου ζητεί τα στοιχεία μου, όταν ακούν την προφορά μου και πως με λένε Ντιμίτρι, 15 ετών. Η κατάληξη ήταν γνωστή. Προσαγωγή, στο τμήμα.

Και να 'μαι τώρα εδώ. Κι όλα αυτά για ένα σκέιτμπορντ. ΟΚ, το πήρα αλλά ξέρω ότι έκανα λάθος, θα μου δώσουν μια δεύτερη ευκαιρία; Η κυρία είπε κάτι στην αστυνομικό, τηλεφώνησε κάπου, μου είπε να μην ανησυχώ, όλα θα πάνε καλά. Αμέσως μετά μου έβγαλαν τις χειροπέδες και περιμένω να δω τη συνέχεια.»

Ο διπλός φόνος

Η τελευταία φορά που κάποιος είδε την 11χρονη Betty Binnicker και την 7χρονη Mary Thames ήταν στις 22 Μαρτίου του 1944. Περνούσαν με τα ποδήλατά τους, πηγαίνοντας να μαζέψουν λουλούδια, μπροστά από το σπίτι μας. Είμαι ο George Stinney 15 χρονών, αφροαμερικάνος και με περιμένει η ηλεκτρική καρέκλα... Τα δυο κορίτσια ρώτησαν εμένα και την αδελφή μου εάν ξέραμε πού θα έβρισκαν πασιφλώρας. Κι αυτή ήταν η μοναδική επαφή που είχα με τα κορίτσια, που όμως στάθηκε αρκετή για να με οδηγήσει στην δίκη μου. Παρότι η αδελφή μου κατέθεσε πως ήμουν μαζί της όταν έγιναν οι φόνοι. Όταν η ώρα πέρασε και τα κορίτσια δεν είχαν επιστρέψει στο σπίτι τους, άρχισαν οι έρευνες, στις οποίες μάλιστα συμμετείχε και ο πατέρας μου. Βρέθηκαν τελικά νεκρά το επόμενο πρωί, στην πλευρά της πόλης όπου ζούσαμε. Είχαν χτυπηθεί με κάποιο μεταλλικό «όπλο» στο πρόσωπο και το κεφάλι, με τις αναφορές για το «όπλο» να μην είναι σίγουρες. Στις 24 Μαρτίου 1944, ο σερίφης της πόλης με συνέλαβε, ως ύποπτο για τον διπλό φόνο, μαζί με τον μεγαλύτερο αδελφό μου Johnny, ο οποίος τελικά αφέθηκε ελεύθερος. Έμεινα υπό κράτηση και μάλιστα δεν μου επιτράπη να δω τους γονείς μου μέχρι το πέρας της δίκης μου. Με βασάνισαν τόσο πολύ που στο τέλος για να γλυτώσω, μου είπαν, ομολόγησα. Δεν υπάρχει όμως καμία έγγραφη ομολογία υπογεγραμμένη από εμένα! Μετά τη σύλληψη μου, ο πατέρας μου απολύθηκε από τη δουλειά του και η οικογένεια μου εκδιώχτηκε από το σπίτι. Ήμουν 81 ημέρες σε μια φυλακή 80 χιλιόμετρα μακριά από κάθε γνωστό ή συγγενή μου. Ανακρίθηκα ολομόναχος, χωρίς την παρουσία των γονιών μου ή δικηγόρου. Όλη η διαδικασία, κράτησε μόλις μία ημέρα. Το κράτος μου όρισε ένα δικηγόρο, ο οποίος ποτέ δεν με ρώτησε τίποτε.

Οι ένορκοι στη δίκη μου ήταν όλοι λευκοί. Στην αίθουσα του δικαστηρίου είχαν συγκεντρωθεί περισσότεροι από χίλιοι λευκοί αλλά κανένας μαύρος. Ο κατηγορος κάλεσε τρεις «μάρτυρες»: τον άνθρωπο που εντόπισε τα πτώματα και τους δύο γιατρούς που έκαναν τη νεκροψία, και ο δικηγόρος μου κανέναν! Η όλη δίκη κράτησε 2,5 ώρες. Στη συνέχεια οι ένορκοι διαβουλευτήκαν για δέκα λεπτά και με έκριναν ένοχο και ο δικαστής με καταδίκασε σε θάνατο στην ηλεκτρική καρέκλα. Μέχρι σήμερα, μετά 2 χρόνια, περιμένω... να πεθάνω. Σε μια φυλακή που δεν μου επιτρέπεται να με δει κανείς...

Φωνή σε άδειους δρόμους...

Με λένε Κατερίνα. Όταν ήμουν 16 ετών γνώρισα ένα αγόρι, τον Άρη. Στην αρχή ήταν πολύ ευγενικός μαζί μου και έμοιαζε να με αγαπάει πραγματικά, αλλά δεν τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Ο Άρης μεγάλωνε σε πολύ άσχημο περιβάλλον. Οι γονείς του δεν δούλευαν και δεν είχε να φάει κάποιες φορές. Του φέρονταν πολύ άσχημα ή τουλάχιστον έτσι έλεγε. Μου είχε πει ότι ήθελε να βγάλει χρήματα, να φύγει μακριά από την οικογένειά του, να κάνει μια νέα αρχή. Του πρότεινα να δουλέψει ως σερβιτόρος, σε κάποιο σουπερ μάρκετ ή ό,τι άλλο ένα νέο παιδί θα μπορούσε να κάνει. Όμως οι προθέσεις του ήταν κακές, ήθελε να πουλήσουμε ναρκωτικά. Εύκολα και γρήγορα χρήματα για το ξεκίνημά του. Εγώ στην αρχή αρνιόμουν πεισματικά. Με έπεισε λέγοντάς μου ότι θα χωρίσουμε διαφορετικά (ήμουν πολύ ερωτευμένη μαζί του τότε, δεν άντεχα στην ιδέα να μην υπάρχει στη ζωή μου) οπότε συμφώνησα και κάπως έτσι αρχίσαμε τις “βρώμικες” δουλειές. Ήμουν δυστυχισμένη εκείνη την περίοδο, ένιωθα πολύ άσχημα επειδή ήξερα ότι έκανα λάθος αλλά δεν μπορούσα να τον αφήσω, τον αγαπούσα και τον λυπόμουν μαζί. Κοιμόμουν και ξυπνούσα με ένα τεράστιο βάρος. Ήθελα να φωνάξω δυνατά να διώξω μακριά τους φόβους μου.

Μια μέρα, έτσι όπως καθόμουν σπίτι ήρθε η αστυνομία και χτύπησε την πόρτα μου. Οι γονείς μου δεν καταλάβαιναν τι γινόταν, όμως εγώ παραδέχτηκα την ενοχή μου, είπα ότι θα τους πω όλη την αλήθεια και έτσι οδηγήθηκα στο αστυνομικό τμήμα. Στον μόνο άνθρωπο που είχα εμπιστευτεί την ιστορία μου ήταν η κολλητή μου. Εκείνη συνέχεια μου έλεγε να το σταματήσουμε αλλά εγώ φοβόμουν ακόμα περισσότερο. Μου είχε πει ότι πρέπει να το πω στην αστυνομία αλλά δεν την άκουγα. Στους γονείς μου αδύνατον να μιλήσω. Θα έχαναν κάθε ιδέα για εμένα. Δεν θα με ξαναέβλεπαν ποτέ πια σαν το μικρό τους κοριτσάκι, αλλά σαν ένα κακοποιό στοιχείο. Θα απογοητεύονταν. Ήμουν μόνο 16, πώς γίνεται να έχει μπλέξει η ζωή μου τόσο πολύ;;;

Έτσι η φίλη μου πήρε την αστυνομία. Και καλά έκανε δηλαδή, γιατί δεν είχα τη δύναμη να το σταματήσω από μόνη μου. Όταν έφτασα στο τμήμα εκεί ήταν και ο Άρης με τους δικούς του. Τον κοίταξα αλλά στα μάτια του είδα μόνο σκοτάδι. Δεν υπήρχε αγάπη, συγγνώμη, ντροπή, μεταμέλεια. Κατάλαβα αστραπιαία το τεράστιο λάθος μου. Η αγάπη σε κάνει να πετάς στον ουρανό, όχι στα αστυνομικά τμήματα και τις αίθουσες δικαστηρίων. Ένιωθα φόβο, ήθελα με κάποιο μαγικό τρόπο να τα αλλάξω όλα, να τα σβήσω. Ντρεπόμουν τον ίδιο μου τον εαυτό. Ένοιωθα τα μάτια όλων καρφωμένα πάνω μου, να αναρωτιούνται, να με κρίνουν, να με δικάζουν. Ήθελα μόνο να εξαφανιστώ. Ήθελα τόσο να αθωωθώ. Ορκίστηκα να πω όλη την αλήθεια κι έτσι έγινε. Περιμέναμε μέρες και νύχτες με τους δικούς μου γεμάτες αγωνία. Η αστυνομικός που ανέλαβε την υπόθεσή μου έδειξε συμπάθεια. Πρότεινε στους δικούς μου να δω κάποιον ειδικό, έναν ψυχολόγο να με βοηθήσει. Όλοι χρειαζόμασταν βοήθεια. Στο σπίτι μου βρήκα την αγάπη και τη στήριξη που δεν φανταζόμουν. Μου έγινε μάθημα να μην εμπιστεύομαι τον οποιοδήποτε αλλά και να μην αφήνω ένα συναίσθημα όσο δυνατό κι αν είναι να με οδηγήσει στην παρανομία.

Η τελευταία μου επιλογή

Με λένε Γιάννη. Όταν ήμουν 15 χρονών και πήγαινα στην Α Λυκείου έζησα μια ιστορία που με συγκλόνισε και με τραυμάτισε βαθιά. Ήμουν ένα ήσυχο παιδί που δεν πείραζε κανένα αλλά δυστυχώς δεν γινόταν το ίδιο και με τους άλλους. Μια παρέα παιδιών από άλλο σχολείο με έβαλε στο μάτι χωρίς κάποιο ιδιαίτερο λόγο ίσως γιατί τότε ήμουν πιο αδύναμος και αποτελούσα εύκολο στόχο. Πολλές φορές με χτυπούσαν με έβριζαν και μου έκλεβαν τα πράγματα μου. Για όλα αυτά έλεγα ψέματα στους γονείς μου και έβρισκα δικαιολογίες τύπου έπεσα στην γυμναστική και χτύπησα ή πως σκόνταψα στον δρόμο. Είχα φτάσει σε σημείο να μην θέλω να βγω από το σπίτι. Ήξερα μέσα μου πως έπρεπε κάπως να αντιδράσω, αλλά δεν έβρισκα το θάρρος να το κάνω. Φοβόμουν πως δεν θα κατάφερνα τίποτα και όλο αυτό θα το συνέχιζαν σε πιο ακραίο βαθμό.

Αποφάσισα πως έπρεπε να πάρω κάτι για να προστατευτώ και να τους φοβίσω. Βρήκα ένα αιχμηρό εργαλείο του πατέρα μου και το έβαλα στην μέσα τσέπη του μπουφάν μου. Είχα αποφασίσει να το χρησιμοποιήσω μόνο όταν θα είναι πολύ μεγάλη ανάγκη. Και να που η στιγμή αυτή έφτασε. Μια μέρα τελειώνοντας το σχολείο ένας από αυτούς με περίμενε στην γωνία για να με κλέψει, λίγα λεπτά μετά εμφανίστηκε και ο φίλος του. Ήρθαν κοντά μου και άρχισαν να με σπρώχνουν και να με βρίζουν. Ένας από αυτούς με κλώτσησε δυνατά στο πόδι. Γελούσαν με το να με κάνουν να πονάω. Εκεί εγώ θόλωσα. Ακαριαία έβγαλα από την τσέπη μου το λεπτό κομμάτι σίδηρο και άρχισα να τον χτυπάω με όλη μου την δύναμη. Έπεσε στο πεζοδρόμιο γεμάτος αίματα. Ο φίλος του έτρεξε μακριά. Πριν καλά καλά καταλάβω τι είχε γίνει δυο αστυνομικοί με ακινητοποίησαν και με έβαλαν σε ένα περιπολικό. Όλα ήταν μαύρα γύρω μου. Τους άκουγα μόνο να λένε πόσο έχει χαλάσει ο κόσμος σήμερα και πως τα παιδιά έχουν χάσει τον δρόμο τους. Πού να ήξεραν...

Πέρασα όλη την μέρα στο αστυνομικό τμήμα. Ο χρόνος για μένα είχε σταματήσει. Μόνο όταν άκουσα την μητέρα μου να με φωνάζει γύρισα στην πραγματικότητα. Τα μάτια της ήταν γεμάτα απορία και τρόμο. Σε λίγο έφτασε μια ψυχολόγος για να μπορέσω να διαχειριστώ την κατάσταση. Είχα πραγματικά μετανιώσει που δεν είχα μιλήσει στους γονείς μου για όλο αυτό που περνούσα. Σκεφτόμουν συνέχεια το παιδί και παρακαλούσα να γίνει καλά. Αυτό ήταν ένα τεράστιο μάθημα για μένα.

Title : Refugee person came for Greece

History of R.

It's my story you also know I am as a refugee living Greece when I came Greece police arrest me because I came illegal immigration and I cross the border and police catch me and police put me in jail this time my age is 14 years old, and I say to police please don't put in jail and police very bad behave me and they put me jail it's jail not good very dirty place and they give food it's not good and everyday I cry and I say to police please leave me and police say to shout me, Everyday I pray for god leave me this place after 3 months later they release me, and I never forget my this experience, now everyday night I go to sleep I remember it and I cry and I thinking it's really bad dreams for my life I want to forget it and I tell to all the humans please treat good for all human, Human r human not to judge colour nationality we came for your country because we have problem in our country and I just tell for every human treat good for all human and I pray for all human.

History of A.H.

When I came in Greece and I came by ship and I landing in kea island and police not help us after police arrest me and they treat me very bad after they put one camp very dirty place and I living there 3 months and I feel very bad and food not good and where we sleep place not good I just say to all human please respect each other we are not criminal and we are also human treat us well.

Δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα

Με λένε Γιώργο και είμαι δεκαπέντε ετών. Πολλά χρόνια έζησα το σχολικό εκφοβισμό λόγω του ότι φορούσα μεγάλα γυαλιά αλλά και λόγω της εμφάνισής μου. Μια μέρα στο σχολείο, ήταν μια παρέα με αγόρια, σε ηλικία πάνω από δεκαεπτά ετών. Ένας από την παρέα ήταν ο αρχηγός, ήρθε κοντά μου και άρχισε να με κοροϊδεύει και να με χτυπάει άσχημα. Και αυτό συνεχίστηκε για πολύ καιρό ακόμα. Μια μέρα μετά από το σχολάσμα, πήγα στο σπίτι μου άσχημα χτυπημένος, πήγα αμέσως στο δωμάτιο μου, αλλά οι γονείς μου δεν μου έδωσαν καμία σημασία. Την επόμενη μέρα το έσκασα από το σχολείο. Το βράδυ καθώς περπατούσα μόνος μου είδα τον αρχηγό στο απέναντι πεζοδρόμιο. Ο δρόμος ήταν άδειος, δεν είχε καθόλου κόσμο. Τότε σκέφτηκα πως είχε έρθει η ώρα να εκδικηθώ για όλα όσα μου είχαν κάνει. Του επιτέθηκα με όση δύναμη είχα. Τον έριξα κάτω και τον χτυπούσα με μανία. Εκείνη τη στιγμή είδα στα μάτια του τον φόβο, την απόγνωση και κατάλαβα ότι γινόμουν ίδιος με αυτόν. Όπως εκείνος με είχε κάνει να υποφέρω, έτσι κι εγώ τον έκανα να υποφέρει. Ένας περαστικός που περνούσε τυχαία τον είδε να είναι μέσα στα αίματα και κάλεσε αμέσως την αστυνομία.

Δυστυχώς όμως όταν ήρθε η αστυνομία δεν μου φέρθηκε διαφορετικά από ό,τι εκείνο το παιδί. Τότε κατάλαβα πόσο δύσκολο ήταν να ξεφύγω από όλο αυτό και πως ήταν τελείως μάταιο να καταφεύγω σε ακραίες λύσεις. Έπρεπε με κάθε τρόπο να διεκδικήσω τα δικαιώματά μου, και τώρα που βρίσκομαι σε αυτή την τόσο δύσκολη θέση, αλλά και γενικότερα στην ζωή μου. Απέναντι στους γονείς μου, στους συμμαθητές μου, στους καθηγητές μου σε όλη την κοινωνία. Πρέπει να με σέβονται και να με εκτιμούν για αυτό που είμαι. ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Από μικρός..... μπλεγμένος και χωμένος

Καλημέρα σας. Λέγομαι Θανάσης και είμαι 16 χρονών. Βρίσκομαι στο Ίδρυμα Αγωγής Ανηλίκων Βόλου εδώ και έναν χρόνο. Από τα πέντε μου χρόνια έκλεβα τσίχλες από το περίπτερο και οι γονείς μου ταυτόχρονα έκλεβαν τον περιπτερά. Επίσης, έκλεβα προϊόντα από καταστήματα σε ηλικία δέκα ετών. Ακόμα, στην ηλικία των δεκατεσσάρων ετών ξεκίνησα χρήση και εμπόριο ναρκωτικών. Είχα γυρίσει όλη την Θεσσαλονίκη και την Αθήνα κάνοντας γνωριμίες που με χώσανε ακόμα πιο βαθιά στην παρανομία. Όλα αυτά τα χρόνια έχω μπει πάρα πολλές φορές στο κρατητήριο για όλα αυτά που έκανα, αλλά το κερασάκι στην τούρτα ήταν η επίθεση που έκανα σε έναν σεκιούριτι που φύλαγε ένα κοσμηματοπωλείο και εγώ πήγα να το ληστέψω. Η ένοπλη επίθεση κατέληξε σε βαριά σωματική βλάβη και τελικά σε θάνατο. Μπήκα στην φυλακή και κάνω σεμινάρια γιατί θέλω να ξεμπλέξω από αυτόν τον Γολγοθά που περνάω και να απεξαρτηθώ από τα ναρκωτικά. Υπήρχαν και άλλα άτομα τα οποία ήταν στην ίδια θέση με εμένα και μας αντιμετώπιζαν με αρκετή βία. Οι αστυνομικοί μας δέρνανε και δεν μας σεβόντουσαν. Μετά από τόσα βάσανα κατάλαβα ότι δεν είναι καλό να καταφεύγω σε έκνομες ενέργειες.

Όλα πάνω στην λάθος στιγμή

Ήμουν 16 χρονών όταν πήγα με τον καλύτερο μου φίλο στο πάρκο τα μεσάνυχτα. Καθώς ήμασταν στον συνηθισμένο παρκάκι της γειτονιάς, ο Κώστας (ο φίλος μου) μου πρότεινε να πάμε σε ένα πιο μακρινό και διασκεδαστικό πάρκο. Στην αρχή, δίσταζα όμως μετά από λίγα λεπτά με έπεισε. Ο δρόμος από τον οποίο πήγαμε ήταν σκοτεινός. Όταν φτάσαμε στο πάρκο βρήκαμε μία παρέα αντρών (μέσης ηλικίας), όπου φαινόταν να συζητάγανε κάτι σημαντικό. Ταραχτήκαμε γιατί άρχισαν να μας κοιτάνε επίμονα, οπότε είπαμε να φύγουμε. Καθώς είχαμε πάρει τον δρόμο της επιστροφής, ακούσαμε να μας φωνάζουν με τα ονόματα μας. Εκείνη τη στιγμή ανακουφιστήκαμε γιατί πιστεύαμε ότι ήταν κάποιιοι γνωστοί των πατεράδων μας, γ'αυτό πήγαμε προς το μέρος τους. Όταν πήγαμε μας είπαν να μείνουμε με ένα παιδί που ήταν κακοποιημένο το οποίο στεκόταν λίγο ποιο κάτω, μέχρι εκείνοι να πάνε να βρουνε σήμα και να καλέσουν ένα ασθενοφόρο. Χλομιάσαμε, αλλά συμφωνήσαμε. Ύστερα μερικών λεπτών ανησυχίας είδαμε την παρέα ανδρών να ξαναέρχονται μαζί με την αστυνομία και να μας φωνάζουν ακίνητοι. Οι αστυνόμοι μας έδεσαν τα χέρια και οι άνδρες φώναζαν αυτοί είναι. Γινόταν ένας χαμός. Εντωμεταξύ το παιδί είχε λιποθυμήσει από τη στιγμή που οι άντρες έφυγαν. Δυο μέρες αργότερα και ακόμα είμαστε στο αστυνομικό τμήμα όπου μας πήγαν μετά το περιστατικό. Σήμερα θα ερχόταν ένας δικηγόρος με τον οποίο θα συζητούσαμε για το συμβάν. Μόλις τελειώσαμε ήταν διστακτικός αλλά μας πίστεψε. Όταν μίλησε στην αστυνομία, δεν τον πίστεψαν γιατί οι άντρες είχαν σκηνοθετήσει το συμβάν, έτσι ώστε οι φταίχτες να φαινόμεστε εμείς. Τέλος μας ανακοίνωσαν ένα χρόνο φυλάκισης, προσπαθήσαμε να τους μεταπείσουμε με την αλήθεια αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Είχε περάσει ήδη μία βδομάδα και ήταν όλα πολύ κουραστικά, μέχρι που μπήκε μέσα ο δικηγόρος και μας είπε ότι το παιδί είπε την αλήθεια.

Φυλακισμένα όνειρα

Ο Ευθύμης είναι δεκαέξι ετών. Και το όνειρο του από μικρό παιδί ήταν να πάρει ένα αμάξι. Οι γονείς του συμφώνησαν και του αγόρασαν. Μια ηλιόλουστη μέρα αποφάσισε να πάει μια βόλτα με τους φίλους του, έτρεχαν κατά τη διάρκεια της διαδρομής. Τα αμάξια όλο και πιο αργά πήγαιναν λόγω της αυξημένης κίνησης. Καθώς οδηγούσε ξαφνικά αλλάζει κατεύθυνση, χωρίς να περάσουν κιόλας λίγα δευτερόλεπτα βρέθηκε ενωμένο με ένα άλλο αμάξι. Βγήκαν όλοι φουριόζοι έξω να δουν τι ζημιά έχει το αμάξι. Βλέπουν τον οδηγό του άλλου αμαξιού και ταυτόχρονα και το αμάξι που όπως φαίνεται είχε πάθει πολύ μεγάλη ζημιά. Ο οδηγός του άλλου αμαξιού κάλεσε αμέσως την αστυνομία. Πέρασε μισή ώρα και η κίνηση όλο και λιγόστευε. Η αστυνομία ήρθε μετά από μία ώρα λόγω της αυξημένης κίνησης. Ο αστυνομικός, ζήτησε τα στοιχεία όλων, ο ενήλικας τα είχε ο Ευθύμης όμως είχε μόνο την ταυτότητα. Τότε ο αστυνομικός τον κατέυθυνε στο τμήμα, κάλεσε και τους γονείς του. Το αυτοκίνητο του είχε κατασχεθεί. Οι γονείς του έφτασαν και πήγαν αμέσως στο γραφείο του διοικητή. Οι γονείς όπως και ο ενήλικας υπερασπίστηκαν τον εαυτό τους/ παιδιά τους ότι δεν έφταιγαν οι ίδιοι αλλά τα παιδιά/ενήλικας. Το θέμα αυτό έφτασε και στο δικαστήριο, που θα γινόταν την επόμενη εβδομάδα. Έφτασε σπίτι ο Ευθύμης και έκατσε να φάει μαζί με όλη του την οικογένεια. Η μητέρα του και ο πατέρας του τού απαγόρευσαν να βγαίνει έξω και κυρίως να κάνει παρέα μ' αυτά τα παιδιά καθώς δεν ήξεραν τι έγινε μήπως έχασε τον έλεγχο από αυτά που συζητούσαν ή ήταν από την επήρεια αλκοόλ. Τους ρώτησε όταν ξεμπερδέψουν με όλα αυτά τα δικαστήρια αν θα μπορούσε να έχει άλλο αμάξι. Φυσικά αυτοί αρνήθηκαν διότι είχαν τρομάξει και δεν ήξεραν το τι θα γίνει στη συνέχεια. Έφτασε η μέρα του δικαστηρίου οι κατηγορούμενοι είχαν φέρει και τους δικηγόρους τους. Από τις κάμερες του δρόμου και των σπιτιών βγήκε ότι έφταιγε ο Ευθύμιος. Όλοι έμειναν αμείλικτοι στις θέσεις τους καθώς τον έπαιρναν και τον πήγαιναν στο κελί του. Μετά από δύο εβδομάδες επιτράπηκε το επισκεπτήριο και πρώτη απ' όλη πήγε η μητέρα του μαζί με τον δικηγόρο της. Και του ανακοίνωσαν το ότι θα τον αφήσουν ελεύθερο καθώς έχουν πληρώσει το ποσό που θα τον αφήσουν ελεύθερο. Άλλη μία εβδομάδα πέρασε με ανυπομονησία επειδή ήξερε ότι θα βγει έξω και, θα πάρει αγκαλιά όλη του την οικογένεια, θα ξαναβρεθεί με τους φίλους του και ας του το απαγορεύουν οι γονείς του.

Το παιδί και ο νόμος

Πριν πολύ καιρό σε ένα μακρινό μέρος ζούσε ένα αγόρι, ο Γιακομο, με τα μικρότερα αδέρφια του, δυο αδερφές και έναν αδερφό. Ήταν μικρός, μόλις 15 χρονών, είχε ακόμα πολύ ζωή μπροστά του. Γονείς δεν είχαν, είχα πεθάνει έναν χρόνο πριν από επίθεση τρομοκρατών και ποτέ δεν δικαιώθηκαν στα δικαστήρια. Ο Γιακομο από τότε παλεύει με νύχια και με δόντια να βγάζει και να κλέβει ίσα ίσα ένα ψωμί για να ταΐσει τα αδέρφια του χωρίς καμία υποστήριξη. Μια μέρα πήγε στο παζάρι του χωριού να βρει κάτι για το βραδινό τους, μόλις έφτασε είδε ένα κάτι κόσμο από το νησί και εκτός, τουρίστες παντού, μανάβηδες που φωνάζουν, τσιγγάνες να πουλάνε τα ρούχα τους. Αυτές οι μέρες είναι η καλύτερες μέρες του, βρίσκει τριπλάσιο το φαγητό από τις άλλες μέρες και επιτέλους μπορεί να χορτάσει και αυτός αλλά και τα αδέρφια του. Πήγε λοιπόν να πάρει μια φρατζόλα ψωμί από τον φούρνο αλλά με το που την έπιασε και γύρισε να τρέξει κάποιος τον έπιασε, τον βάρωσε μέχρι να σταματήσει να χτυπιέται και τον έβαλε σε ένα αμάξι. Όταν ξύπνησε ήταν σε ένα δωμάτιο γεμάτο με άντρες πενταπλάσιο το ύψος του, φορτωμένοι με όπλα και ένα τεράστιο άσχημο γκρι γραφείο. Οι άντρες αυτοί δεν του ζήτησαν εξηγήσεις για τίποτα μονάχα του είπαν πως έχει μπλέξει άσχημα και πως θα την πληρώσει εξίσου άσχημα. Το αγόρι τρομοκρατημένο δεν καταλαβαίνει τι του συμβαίνει μέχρι που είδε ένα τεράστιο σίδερο να έρχεται κατά πάνω του με φορά. Για άλλη μια φορά ξύπνησε αλλά αυτήν την φορά σε τελείως διαφορετικό δωμάτιο. Ήταν ένα μικρό δωμάτιο, με το ζόρι μπορούσε να ξαπλώσει κάτω, χωρίς παράθυρα και μια λάμπα στο ταβάνι που τρεμόπαιζε. Τότε συνειδητοποίησε ότι δεν θα ξαναβρεθεί με τα αδέρφια του για πολύ καιρό και ότι θα περάσει, ποιος ξέρει πόσο, μέσα σε αυτό το κελί. Πανικοβλήθηκε. Τσίριξε. Τίποτα. Στο τέλος τα παράτησε και από τότε δεν έχει ξανά ειδωθεί ο Γιακομο. Χαμένη μια ψυχή χωρίς καν να μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του, ποσό μάλλον να βγει από το κελί. Αυτή... αυτή ήταν η ιστορία του Γιακομο.